

lži,
samé
lži

LISA JACKSON

lži,
samé
lži

LISA JACKSON

2018

Copyright © 2018 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2018 by Marie Čermáková-Frydrychová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LIAR, LIAR
vydaného nakladatelstvím Kensington Books v New Yorku, 2018,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2018

ISBN: 978-80-7498-301-6

Prolog

San Francisco

Ted

Ne! Ne! Ne!

Tlačila se narůstajícím davem za policejní páskou nataženou přes celou šířku strmé ulice. Zastínila si oči dlaní a snažila se přes houstnoucí mlhu zahlédnout okenní římsu vysokého hotelu Montmort Tower. „Panebože.“ Remmi mžourala nahoru skrz mlhu až někam do dvacátého patra, kde se v okně s vlajícími bílými záclonami nejistě kymácela žena obrácená ven z pokoje, jako by se chystala ke skoku.

To snad není možné!

To prostě není pravda!

Ne, když je Remmi tak blízko... tak zatraceně blízko. Prosím, ne!

„Ježíšikriste, ona vypadne!“ vydechl vysoký muž. Měl na sobě zimní bundu a pletenou čepici a v nosítku na hrudi zhruba roční dítě v kombinéze s kapucí. Rychle se pokřížoval, znamení kříže naznačil do vzduchu před dítětem. Dítě s obličejem zrudlým zimou začalo kňourat, ale zdálo se, že to jeho otec vůbec nevnímá.

Rozezněly se sirény, hasičská a policejní auta se sjížděla ke vchodu do masivní starobylé secesní stavby z betonu a mramoru, která přestála zemětřesení i požáry, demonstrace i zub času, příjezdy rockových hvězd i politiků. Nyní ji zespodu ozařovaly pravidelné záblesky přízračného světla policejních majáčků. Ozýval se šum hovoru, lidé se shlukovali a stále víc se na sebe tlačili v prudkém svahu zatarasené sanfranciské ulice.

Vysoko na římse vrávorala žena s krátkými platinovými vlasy v růžových lodičkách na jehlovém podpatku, lem šatů stejné barvy se jí vlnil u kolen, ale kymácela se tak, že někteří přihlížející tajili dech a jiní rovnou ječeli hrůzou.

Nedělej to!

Remmi měla srdce v krku a zrychlený tep, až jí hučelo v uších. Tlačila se zástupem čumilů zadržovaných policisty a žlutou páskou narychlo upevněnou na mobilních policejních zátarasech. Snášel se soumrak, světla města pomrkávala houstnoucí mlhou, ulice byly lesklé a vlhké, záliv na úpatí strmého svahu téměř nebyl vidět. Většina lidí v davu se zakláněla a zírala s otevřenou pusou a dlaněmi na hrudi na úzkou římсу, na níž dvojnice Marilyn tak nebezpečně balancovala.

„To je příšerné. Příšerné!“ zašeptala žena v pletené čepici a prošívané bundě. Byla tím pohledem hypnotizovaná jako všichni ostatní, ale nedokázala se odvrátit. Rukou v rukavici svírala dlaň hnědovlasého rozčuchaného pihovatého chlapce v baseballové čepici naražené téměř na uši.

„Pusťte mě dál.“ Remmi se prodírala ke kordonu policistů. „No tak.“

Žena v rukavicích poznamenala: „Vypadá jako Marilyn Monroe.“

„Jaká Marilyn?“ zeptal se její asi dvanáctiletý syn, který měl pod kšiltovkou do uší strčené pecky a na obličejí mu vyráželo akné, na bradě protkané jemným chmýřím. Zíral vzhůru k místu, kde stála žena odhodlaná skočit.

„Ta... královna krásy... herečka z padesátých let.“

„Takže *hoooodně* stará.“

„Ne, ne... ta je mrtvá.“ Žena stále upírala zrak vzhůru a zavrtěla hlavou. „Zemřela už hrozně dávno. Předávkovala se práškama na spaní. Nebo... nebo něčím takovým.“ Zamyšleně se zamračila.

„Tak to ale *není* ona.“

„Já vím.“

„Jenom někdo, kdo vypadá jako ona.“ Kluk se pořád díval na okno vysoko nad jejich hlavami.

„Fakticky to udělá? Skočí do fontány?“

Jeho matka zavrtěla hlavou. „Doufám, že ne. Doufám, že neskočí... Panebože!“ Také se spěšně pokřižovala.

„Někdo se vydává za Marilyn?“ zeptal se muž v dlouhém kabátě, který zaslechl jejich rozhovor.

„Asi... asi ano,“ odpověděla znovu chlapcova matka.

„Těch už bylo,“ zareagoval s pohrdavým odfrknutím muž, jako by život této ženy nebyl vůbec důležitý. Hajzl jeden!

„Ale ty šaty! Dokonalá Marilyn.“ Žena v čepici pomalu přikyvovala, zpod pleteného okraje jí vyklouzly šedivější kudrnaté vlasy.

„Ale jedna, která vystupovala jako Marilyn Monroe v kabinetu... ta byla docela slavná. Jakpak se jmenovala?“ Luskala prsty volné ruky, ovšem rukavice zvuk tlumila. „Jmenovala se... sakra... mám to na jazyku... Krucinál, nevzpomenu si. To je fuk.“

Didi. Jmenovala se Didi Stormová, pomyslela si Remmi a cítila, jak má v hrudi místo srdce kus ledu. A není to fuk! Co to s váma je, lidi? Chováte se, jako by žena, která má v úmyslu spáchat sebevraždu, byla stejnou podívanou jako pouliční divadlo!

Převlečník nevěřičně protáhl obličej. „Dvojnice mrtvé herečky? Mimochodem, už dlouho mrtvé. A právě tahleta se chce vrhnout z Montmortu? To nedává smysl.“

„Copak sebevražda někdy smysl dává?“ ucedila pletená čepice a poněkud našpulila rty.

„Pardon, jen jsem chtěl říct...“

Na římse nad nimi se štíhlá žena zakymácela a dav sborově vydechl. Dole stáli všude kolem hotelu hasiči a nějaký člověk v uniformě – asi seržant, pomyslela si Remmi – hovořil k davu: „Držte se zpátky. Nechte nám tady trochu místa.“

Kluk, kterému se na kšiltovce s logem Giants držely kapičky, poznamenal: „Panečku... ona to snad fakticky udělá.“

„Panebože... to ne. Pojd', jdeme. Tohle nechci vidět.“ Matka strkala syna pryč z houstnoucího davu vyděšených přihlížejících a kluk váhavě uposlechl, ale neodtrhnul pohled od ženy, která asi skočí. Matka se s ním prodírala mezi lidmi, kteří zvedali nad hlavu mobily v nechutné snaze zachytit příšerný okamžik. Nakonec matka i syn zmizeli a ztratili se za stále početnějším shlukem čumilů.

Remmi už žádné další spekulace neposlouchala. Poháněl ji strach, a tak se s tlukoucím srdcem tlačila dál, kolem elegantního muže v převlečnicku, který vypadal jako obchodník a také si – jako tolik jiných – natáčel nechutnou scénu na mobil, a lidé kolem si něco bručeli nebo tajili dech. Všechny zcela upoutala hrůzná situace, která se jim odehrávala přímo před očima. Byla zastavena doprava, reflektory stojících aut zářily do mlhy, klaksony houkaly, policisté a hasiči štěkali rozkazy. Kdesi v davu si někdo hlubokým hlasem pobrukoval starý gospel, který slychala v kostele. Jak to bylo? Pak si slova hymnu vybavila:

*Na cestu svítí mi,
můj malý plamínek...*

Remmi zvedla pohled vzhůru, melodii slyšela stále slaběji, hypnotizovaně sledovala ženu, která se kymácela vysoko nad ní, obestřená cáry mlhy halícími celou budovu hotelu. *Nedělej to,*

modlila se tiše Remmi, když si lokty prorážela cestu shlukem žen s deštníky. Se staženým hrdlem se dívala na okno. *Prosím, mami, neskákej!*

Žena připravená ke skoku se k Remminu příšernému zděšení pohnula, jako by ji skutečně slyšela, ale na římse jí podklouzl vysoký podpatek. Davem to zašumělo, pak se ozval výkřik, žena se zničehonic převážila, paže roztažené, v přízračných vteřinách, kdy letěla volným pádem, se jí zaleskly vlasy, převracela se jako loutka a v houstnoucí mlze sanfranciského zimního večera připomínala rozmazanou skvrnu.

Nechám ho plát, plát, plát...

1. část

1. kapitola

Las Vegas, Nevada

O dvacet let dřív

„Zvládneš to,“ říkala si Didi, když ujížděla svým speciálně upraveným cadillacem, luxusním veteránem, do města. Denní světlo pohasínalo, začínaly se rozsvěcet zářivé neony a Las Vegas se stalo majákem v poušti zahalené soumrakem.

Panebože, jak tohle město milovala! I jeho horký suchý vzduch, vášnivý tep a nejvíce ze všeho nádheru a lesk vysokých budov, které se tyčily vysoko k širošířé obloze poseté hvězdami. Město samotné působilo v ostrém kontrastu s tichou, nehybnou, strašidelnou atmosférou noční pouště téměř surreálně.

Vlastně ještě nebyla tak docela noc a ona neměla čas myslet na nic jiného než na svůj úkol, na úkol, který plánovala téměř rok. Vnímala v sobě syčivý příval vzrušení, kolovalo jí v krvi, a najednou cítila, jak jí strachy úplně vyschlo v ústech.

„Dokážeš to!“ řekla nahlas svou známou mantru, kterou si chtěla uklidnit pocuchané nervy a zaplašit strach. Jakmile se dostala za město, šlápla na plyn. Cítila tlak na hrudi, svírala volant lepkavými dlaněmi, hlavou jí prolétly miliony pochyb.

Nejradši by svému obrovskému kabrioletu stáhla střechu, aby dovnitř pronikl pořádný závan horkého nevadského vzduchu, hladil by jí tváře a načechral vlasy, ale nechtěla si poškodit make-up ani účes, a navíc bylo i pro dvojčata lepší, aby střecha zůstala bezpečně zatažená a vzduch dovnitř proudil jen pootevřenými okny.

Vzadu vezla v malých autosedačkách své děti. Při pomýšlení na dvě rozkošná miminka se jí sevřelo srdce. Měla šestitýdenní dvojčata, chlapce a holčičku, cestou oba spící sourozenci tiše vrněli, neměli ani ponětí o svém osudu. „Ach, milácci,“ zašeptala. Do duše se jí už teď vkrádala provinilost. Měla v plánu něco nemyslitelného. Jenže byla zoufalá, a navíc všechno dopadne dobře. Úplně nejlíp. Nikomu se nic nestane.

Alespoň v to doufala.

Navzdory všemu si zkřížila pro štěstí prsty na pravé ruce, i když držela volant. Dělá chybu? Možná. Jenže to koneckonců rozhodně není její první chyba v životě. Ani padesátá první.

Namáhavě polkla, bojovala s přívalem horkých slz a dodávala si odvahy. Musí to udělat, *musí*; je to její jediná šance, *jejich* jediná šance na lepší život. Popotáhla, zamrkala a nedovolila, aby jí slzy tekly z očí a rozmazaly řasenku. Potřebovala vypadat dobře, ba dokonale, aby všechno zvládla. Nesmí být jako hromádka neštěstí, jako smutný klaun s černými pramínky na tvářích.

V měkké sedačce z bílé kůže bezděčně napřímila ramena. *Zvládneš to, Didi. Zvládneš to.* Nohou v lodičce na vysokém podpatku sešlápla pedál plynu ještě o něco víc, a cadillac zareagoval, vystřelil vpřed, kola se na suchém zaprášeném asfaltu dychtivě otáčela.

Ale co když se něco zvrtně?

„Nezvrtně.“

Nesmí.

Pro každý případ vyslala k nebesům rychlou modlitbu, což od chvíle, kdy setřásla missourijský prach ze svých kovbojských

bot a jako velice mladá si koupila jízdenku na dálkový autobus na západ, nedělávala příliš často. Svou rodinu i samotného boha zanechala v oblaku modrého dýmu za autobusem.

Dnes se všechno změní a vše se v dobré obrátí.

I přes rámus silného motoru auta zaslechla tichý povzdech. Jednomu z dvojčátek se asi něco zdálo.

Panebože.

Zařala zuby a sklopila si clonu proti zapadajícímu slunci, aby ji jeho záře neoslňovala, a v duchu se nabádala, že teď nesmí couvnout. Promyšlený plán už se rozjel a nedal se zastavit. Když se Las Vegas proměnilo v pruh blyštivých světél, který viděla v odrazu obrovského zpětného zrcátka, zatlačila do palubní desky zapalovač a tápala rukou na sedačce spolujezdce, až našla kabelku-psaníčko. Z lesklého pouzdra na cigarety, které z ní vylovila, vyklepala tenkou Virginia Slim. Pár šluků nikotinu ji uklidní. Pootevřela okno, a jakmile si zapálila, držela cigaretu stále u škvíry, aby kouř v žádném případě nešel na děti. Téma pasivního kouření se poslední dobou řešilo všude a vzhledem k tomu, že je matka... ježíšikriste, jak dlouho ještě... musí svým dětem zajistit naprosté bezpečí.

Vážně? Koho chceš obalamutit?

Ze zrcátka se na ni dívaly vyčítavé oči, ale stále vytrvale mířila na západ, kde zářivé slunce postupně klesalo za skalnaté srázy kaňonu Red Rock. Jakmile nikotin vykonal své, zapnula rádio na stanici oldies a hned slyšela, jak Beatles zpívají „Let It Be“.

Bum!

Hlas Paula McCartneyho byl na chvíli přehlušen, protože vjela do výmolu, auto se otrásllo a zezadu, odněkud z kufru, se ozvalo hlasité bouchnutí.

Ach ne! Prosíím!

Nesmí se zhroutit. Teď ne. Vždyť se konečně odvážila rozjet svůj plán. Obrátila se v obavách, že snad některá autosedačka není pevně upoutaná k sedadlu, že se nějak uvolnil bezpečnost-

ní pás, protože auto je přece jen stařícké. Všechno ale vypadalo zcela v pořádku. A auto jelo dobře, určitě nepíchla ani nezkřivila poloosu. Miminka byla bezpečně usazená v sedačkách.

Zatím.

„To nic nebylo,“ promluvila nahlas. Možná se v kufru něco posunulo nebo se třeba uvolnila některá rekvizita v prostoru upraveném na míru, který si do auta nechala nainstalovat na své převleky. Panebože, jak milovala ten pocit, když se z „prázdného“ bílého cadillacu vyloupila ve svém upnutém kostýmu... no ovšem, kde je těm dnům konec? Ještě musí nějakou dobu vydržet, dokud se nezbaví přebytečného tuku a prověšeného břicha po dvojčatech. Už se jí podařilo shodit dost, ale přebytečná kila se přesunula a ona neměla tak pevnou kůži jako v dobách, kdy bývala svůdná dvacítká. Dnes se musela nacpat do pitomého stahovacího spodního prádla, aby se jí vůbec podařilo obléknout svůj poslední kostým – oblíbené růžové šaty Marilyn Monroe.

Švy krásné róby pošíité flitry se napínaly, a přestože skoro nemohla dýchat, rozhodně to za to utrpení stálo. Didi věděla, že vypadá fantasticky.

Vypnula rádio, sešlápla plyn k podlaze a po celou dobu se snažila znovu zachytit to podivné bouchání zezadu. Nezaslechla však nic než obvyklé vrčení motoru, svištivý zvuk pneumatik a sykot větru pronikajícího do auta pootevřeným okýnkem. Dunivý zvuk se už neozval a nezdálo se, že by s autem bylo něco v nepořádku. Zaplaťpánbůh. Znovu si pustila rádio, tentokrát stanici zaměřenou na současný pop. Típla cigaretu o kovový plátek v popelníku, nasadila si brýle, aby ji neoslnila oslepující záře posledních slunečních paprsků těsně předtím, než rudý kotouč zapadne za zubaté horské hřebeny, a v duchu se ujistila, že je připravená.

Dnes večer zvrátí svou celoživotní smůlu.

Navždycky.

• • •

Remmi se ve stísněném kufru matčina veteránu značky Cadillac ani neodvažovala dýchat. Třela si temeno hlavy, kam se pořádně praštila, když Didi vjela do nějakého výmolu a Remmi v kufru nadskočila tak, že se hlavou bouchla o plech nad sebou. *Au!* Překvapilo ji, že matka ránu nezaslechla, nezastavila a neobjevila starší dceru skrčenou v prostorách, kam si Didi obvykle ukládala rekvizity pro své jevištní výstupy. Prastarý bílý cadillac připomínal spíš obří člun a jeho prostorný kufr byl speciálně upravený a přepažený.

Remmi se naštěstí podařilo nevykřiknout, přestože se uhladila dost bolestivě.

Teď se potila. Hodně. Krůpěje potu jí stékaly po čele až na bradu a cítila je i na zádech. Prostor, do kterého se vklínila, byl opravdu těsný. Přímo klaustrofobický. Jenže jí se nechtělo uvažovat o tom, jak snadno by tam mohla zůstat vězet. Samozřejmě, uvnitř byla zástrčka, aby si mohla otevřít, ale co kdyby se zasekla? Snažila se však podobné úvahy zahnat a jen si stírala kapky potu z brady.

Na okamžik vnímala postupné zrychlování obrovského auta a měla dojem, že Didi záměrně riskuje a jede neopatrně. Remmi zvažovala, zda nevykřiknout a neprozradit se, aby o ní matka věděla, ale nakonec mlčela. Didi by Remmi zabila, kdyby zjistila, že se její dospívající dcera ukrývá v kufru jako černý pasažér. Remmi navíc vůbec neměla v úmyslu být černý pasažér. Normálně se schovala. Před mámou.

A pořádně se to obrátilo proti ní.

Velkolepě.

Remmi opatrně zamžourala úzkou šterbinkou mezi nákladním prostorem auta a zadním sedadlem. Tento průhled si tam Didi také nechala nainstalovat. Remmi do nosu pronikl pach cigaretového kouře a slyšela hudbu z rádia. Dvojčata, její nevlast-

ní sourozenci, byla pro jednou zticha, neplakala, ale Remmi na ně neviděla. Ze své pozorovatelnosti toho vůbec moc neviděla, jen temeno matčiny hlavy. Didina světlá paruka „à la Marilyn“ byla v pořádku na svém místě.

Proč se převlékla do kostýmu?

Remmi zariskovala a rychle pohlédla do širokého zpětného zrcátka, v němž zachytila odraz matčina obličeje, tmavé brýle na nose, svůdné plné rty namalované růžovým leskem, dokonce nezapomněla ani na typické mateřské znaménko, které si tužkou namalovala u koutku úst, aby vypadala jako Marilyn.

Ach jo, mami, co to vyvádíš?

Remmi se pomyslně tloukla do hlavy, proč se na poslední chvíli rozhodla schovat do kufru matčina auta. Myslela si, že Didi pracuje a Seneca, chůva najatá pro dvojčata, se odešla do svého pokoje uložit ke spánku, protože děti ve společné postýlce už dávno spaly. Remmi měla pokojíček v jedné části přestavěné garáže na druhé straně domu, a myslela si, že je v bezpečí a že ji nikdo nebude kontrolovat až někdy do hluboké noci, kdy se matka vrátí po svém posledním vystoupení, což bývalo kolem druhé hodiny ranní. Měla v plánu vyplížit se ven oknem svého pokoje. Večer se jí podařilo ze šuplíku v kuchyni štípnout klíčky od matčiny prastaré toyoty, takže mohla v noci odjet. V pokoji měla jen střešní okna, navíc úplně v nejvyšším bodě lomeného stropu, protože pokojík byl vlastně nad bývalou garáží, ale když se postavila na čelo postele, dokázala se k nim vyškrábat. Zvenčí však byla okna bez pomoci žebříku nedostupná.

Jenže ona to zvládla.

Prolezla úzkým otvorem, pověsila se nohama dolů, musela se chvíli udržet jen za prsty a pak tiše seskočila do prachu dole. Pořád cítila tetelivé pouštní vedro, slunce se teprve začínalo sklánět k západu.

To všechno kvůli klukovi.

Měla rande s pěkným průserářem. Jenže v sobě měl něco, co ji zaujalo, a kdykoli se na ni tmavýma očima zadíval, rozbušilo se jí srdce. Dokonce i teď, když se mačkala v dusném kufru matčina auta, jí srdce přímo plesalo a při pomýšlení na Noaha Scotta jí vysychalo v ústech. Byl starší než ona a měl dost hroznou pověst. Didi by ho tudíž *určitě* neschvalovala. Jenže tím byl pochopitelně pro Remmi ještě přitažlivější. Nedokázala si pomoci. Panebože, byl strašně sexy. Často si v noci představovala, jak ji všude možně hladí, a stačila jediná představa, jak ji líbá, a celé tělo jí rázem elektrizovalo, dokonce i na místech, kde by vůbec podobné pocity nečekala.

Přestaň!

Nesmí na něj myslet, nesmí o něm fantazírovat. Rozhodně ne teď, když je v pasti, zalezlá do kufru Didina cadillacu a ujíždí v něm bůhvíkam.

Těsně po večeři uzmula klíčky od toyoty, počkala, až Seneca zavře dveře pokoje, a po dalších deseti minutách tiše vyklouzla z okna a pružně seskočila na zem. Právě když se usadila za volantem staré Toyoty Camry (učila se potajmu řídit sama a byla poměrně dobrá, přestože jí bylo teprve patnáct), zahlédla, jak matčin cadillac přijíždí po silnici jejich strašné čtvrti a zastavuje u vjezdu.

Sakra!

Přikrčila se tedy za volantem otrřískané toyoty, neodvážila se ani vykouknout přes palubní desku, a čekala, až Didi zajede do garáže. V duchu si pak odpočítala tři minuty, aby dala matce čas odejít do domu. Jakmile za Didi zapadly dveře, Remmi vyklouzla do nyní obsazené garáže a napadlo ji, že se proplíží zpátky do pokoje, protože byl vzdálený jen pár kroků krátkou chodbičkou. Jakmile Didi mine kuchyň, Remmi potichoučku otevře dveře z garáže do domu a proběhne do svého pokoje.

Nikdo se nic nedozví – a její matka už vůbec!

To si myslela.

Poslouchala jen bušení vlastního srdce a sevřela kliku dveří do domu, když vtom zaslechla jednoznačný klapot Didiných vysokých podpatků, které se k ní blížily!

Sakra!

Remmi raději neběžela ven, protože kdyby se Didi rozhodla zamknout, Remmi by se nedostala zpátky domů. Plížila se tedy ode dveří mezi domem a garáží a potichoučku otevřela zadní dveře matčina obrovitého auta. Bez přemýšlení skočila na zadní sedadlo a stiskla tajnou páčku, kterou si do cadillacu nechala Didi namontovat. Opěradlo sedadla se sklopilo a Remmi se vmáčkla do těsného prostoru přepaženého kufru. Znovu zcela bezmyšlenkovitě stiskla druhou páčku uvnitř kufru a kožené opěradlo zadní sedačky se zvedlo na své místo přesně ve chvíli, kdy ze dveří domu vyšla Didi a nesla dětskou autosedačku.

Remmi nakukovala škvírou mezi kufrem a sedadlem, zatajila dech a v duchu se modlila: *Ať mě nenajde, panebože, prosím tě, ať mě ne...*

Dveře cadillacu se najednou otevřely. Didi si pro sebe cosi mumlala a upínala autosedačku pomocí pásu. Nezdálo se, že by si všimla čehokoli podezřelého. Rychle se vrátila do domu. Remmi hmátla po uvolňovací páčce, ale už neměla příležitost k úniku. Necelou minutu po upevnění první autosedačky se Didi objevila s druhou.

Jakmile zacvakla pásy druhé dětské sedačky, Remmi byla v pasti.

Teprve pak si Remmi všimla, že Didi má na sobě svůj oblíbený kostým Marilyn Monroe, je celá v růžovém a leskne se flitry. Posadila se za volant a strčila klíčky do zapalování. Obrovské auto se silným motorem zahřmělo a probudilo se k životu. Didi bez jediného slova vycouvala z garáže.

Za pět vteřin už vyrazila s cadillacem ven z příjezdové cesty na silnici, dupla na plyn a hnala se do pouště. Didi ujížděla, jako by jí v patách letěl samotný ďábel, přestože měla obě miminka

v autosedačkách a v kufru svého obrovitého korábu na kolech ukrytou ještě dceru Remmi.

Proč tak spěchá?

Proč ty rekvizity à la Marilyn?

A kam jede?

Remmi se nervózně kousla do spodního rtu.

Kam má sakra namířeno?

„Do prdele!“ Noah nakopl kámen s takovou silou, až hlasitě bouchl do omšelé dřevěné stodoly, takže probudil psa spícího na verandě. Ten vyděšeně vyštěkl. Voříšek Roscoe připomínající trochu ovčáka a trochu bůhvíco jiného zvedl flekatou chlupatou hlavu, zív, zavrtil pahýlem ocásku, znovu se uvelebil na starém hadru, který představoval jeho pelíšek, čenich zabořil do vybledlé látky a upřel na Noaha zářivé oči.

„V pohodě,“ bručel Noah, ale nic v pohodě nebylo. Ani náhodou. Noah přímo prahl po rvačce. Měl mít rande s holkou. A ne s ledajakou, ale s tou, kterou potkal onedny u jezera. Sice nebyla jeho obvyklý typ, působila trochu divně, taková šprtka ulítlá na počítače, navíc mladá, ale zjevně velice chytrá a vůbec se nedala jeho chováním zastrašit. Dcera nějaké šílené show-girl, která si vydělávala tím, že se převlékala za slavné osobnosti. Aspoň měl ten dojem. Didi Stormová. Jo, takhle se její matka jmenovala. Ta holka, Remmi, neměla otce podobně jako on, a Noahovi bylo jasné, že z ní brzy vyroste pěkná štabajzna. Měla hnědé vlasy protkané rudozlatými pramínky, tipoval, že jsou přirozeně vyšisované ostrým nevadským sluncem. Dlouhý rovný nosík měla posetý pihami a oči, tak trochu zelené i zlaté, blýskaly inteligencí i humorem. Otestoval ji a ona skvěle zareagovala – uměla dávat i brát. Byla vysoká a štíhlá, malá ňadra a boky se jí ještě pořádně ani nerýsovaly, ale nezdálo se, že by jí vadilo, že není tak vyspělá jako ostatní holky, se kterými šla k jezeru.

Byla mezi nima i ta potvora Mandi Prestonová, která mu celou dobu, co plavaly ve vodě, předváděla své obrovské kozy. Byla koketa a ty neskutečný prsa jí držely na místě jen díky úzkému proužku podprsenky červených bikin, a jak tam dováděli a on vnímal, že se svým poprsím otřela o kůži jeho zad, měl okamžitou erekci, přestože voda byla dost studená. Snažil se bouli na plavkách zamaskovat, ale nešlo to a Mandi velice dobře věděla, co způsobila. Pro ni to byla jenom hra, on o ni neměl sebemenší zájem. Nikdy. Byla to blondýnka, nosila rozčuchané vlasy a rtěnku růžovou jako dětská žvýkačka, a navíc se chichotala vysokým pisklavým hláskem, který mu připadal moc... komerční? Byla příliš podobná těm stejným kozatým kráskám z televize. Ne, vlastně to možná jen předstírala. Věděl, že je chytřejší, než vypadá. Viděl v jejích očích záblesky inteligence a to pitomé flirtování a svádění mu lezlo na nervy.

Remmi představovala pravý opak.

Holka typu „co na srdci, to na jazyku“, a zjevně jí bylo absolutně jedno, co si o ní ostatní myslí. Viděla to divadýlko při koupání v jezeře, ale sama ležela na ručníku a četla si knížku. Přes její okraj sledovala Mandi, jak cáká vodu a otírá se o Noaha. Jen zvedla tmavé obočí, zachytila Noahův pohled, nepatrně zavrtěla hlavou a knihu zavřela. Sbalila si ručník, nazula žabky a zvedla malou chladicí tašku. On počkal, až jeho zatracený pták začne spolupracovat, a vydal se za ní na parkoviště.

„Co je?“ zeptala se ho, když otevřela omlácenou toyotu a usadila se dovnitř, kde muselo být vedro jako v peci.

„Neznám tě.“

„Přesně tak. Neznáš.“ Vrazila klíčky do zapalování.

„Máš řidičák?“ zeptal se. Překvapilo by ho, kdyby jí bylo šestnáct.

„Pročpak tě to zajímá?“ Blýskla zuby v chladném úsměvu, nastartovala, dupla na plyn a couvala tak rychle, že ho málem porazila. Pro jistotu uskočil. Posunula si sluneční brýle po krás-

ném dlouhém nose a málem trefila ceduli s příkazy a zákazy pro plavce v jezeře. Přemýšlel, jestli to neudělala schválně, jako by se tím chtěla všem příkazům vysmívat.

Nebo možná v něco podobného jen doufal.

Jenže v tu chvíli to bylo jedno. Už ho dostala. Chytil se. Narazil na ni u jezera ještě dvakrát, přinesl si potrhaný ručník a rozprostřel si ho vedle ní, když dělala, že čte. Možná to skutečně zkoušela. Jenže pohledem každou chvilku zalétla od stránek polorozpadlého paperbacku Stephena Kinga k jezeru, které se pod horkým sluncem krásně třpytilo. Proháněly se na něm čluuny, někdy táhly vodní lyžaře, na čisté vodě hřměly jejich motory a za nimi se rozevíraly zpěněné vlny. Plavci se drželi blíž u břehu. Matky s dětmi a skupiny pubertáků se procházely kolem.

Remmi byla po většinu času sama.

To se mu zamlouvalo.

A překvapilo ho to.

Vždyť je koneckonců pod zákonem, nebo si to aspoň myslel. Určitě jí nemohlo být šestnáct, i když jezdila autem. Byla zvláště soběstačná, pomáhala pečovat o své maličké sourozence, pracovala v bufetu a čekala, až začne škola. A měla ráda počítače, pokud šlo o ně, vyrovnala se lečjakému klukovi. Pro něj byly počítače španělská vesnice.

Přesto cítil, že mají něco společného. Jako by oba mezi své vrstevníky nějak nezapadali. On už vyšel střední a nedokázal se moc uchytit, pracoval jako uklízeč na stavbách a tahle práce byla dost slepá ulička. Jeho život doma totéž. Potřeboval se pohnout dál. Ale dnes večer měl jiné plány.

Remmi.

Ucítil, jak ho očekávání celého rozpaluje, a v duchu se nakopl do zadku, když se v myšlenkách zatoulal k představě jejich horkých rtů a hebkého těla. Do prdele, co si myslí?

Nic dobrého.

Ale zároveň ani nic tak špatného.

Sakra, kdo ví? Třeba to trochu moc nafukuje a ve skutečnosti o nic nejde. Jenže ať si říká, kdo chce, co chce, copak nesouhlasila, že se s ním dnes večer setká? Na parkovišti nedaleko města. Naplánovali si spolu zajet na motorce do pouště. Sami.

Bez ohledu na to, že Noah má asi zaracha.

Dal mu ho otčím. Ike Baxter. Obrovský tlustý chlápek snědé pleti s hustou kstící prosedivělých vlasů a očima, které se člověku přímo zavrtávají do hlavy. Zjevně si myslel, že může Noahovi přikazovat, co přesně má dělat. Kdyby mu rozkázal: „Skoč!“ Noah měl podle jeho představ odpovědět: „Jak vysoko, *pane?*“ No jo, tůdle! Ike by měl radši sám skočit do nejhlubšího jezera v okolí, ideálně zalitý v hroudě betonu. Panebože, jak toho hajzla nenáviděl! Noah naprosto nechápal, co na něm matka vidí.

A teď na něho došlo.

Ten tlustý zmrď mu dal zaracha, protože nesplnil své „domácí povinnosti“ včas. Přesněji řečeno měl zasadit sloupky plotu do půdy tvrdé jako kámen *po* deseti hodinách strávených v práci. Tak na to se mohl vysrat.

„Do prdele,“ ulevil si a otřel si pramínky potu z obličeje. Noah byl našťvaný na celý svět, díval se na omítnutý dům s popraskanými zdmi a chybějícími taškami na střeše. Přestože věděl, že je to téměř sebevražda, vážně uvažoval o tom, že si „vy-půjčí“ prastarou yamahu, motorku, na které otčím v jednom kuse něco opravoval. Ikeův teréňák byl podle Noahova názoru pěkná hajtra, někdy z roku 1968, jenže fotřík ho považoval za poklad a označoval ho slovem „klasika“. Noah jen opovržlivě ohrnul nos nad Ikeovým nadneseným hodnocením toho křápu. Motorka ale ještě docela dobře jezdila a Noah potřeboval vypadnout. Hned. Dokud může. Cora Sue, tedy jeho matka, se zase záhadně ztratila, asi zůstala trčet v hospodě u Slaughtera, kde se vodkou zpije do němoty, aby zapomněla na všechno, co jí přinesl mizerný život. A fotr? Ten asi před hodinou vypadl, ale nejdřív nevlastnímu synovi odrecitoval seznam úkolů a ozná-

mil, že má zaracha. „Na zbytek měsíce, možná víc. Uvidíme.“ Kdo ví, kdy se ten kretén zase ukáže? Jako by na tom Noahovi záleželo. Ike Baxter byl násilník a pořádný hajzl, který nemiloval „toho usmrkance s plnou hubou keců“ své manželky o nic víc, než dotyčný usmrkanec miloval jeho. Otčím byl fakticky pěkný zmetek. Pro Coru Sue teda až moc dobrý, protože ta přitahovala nejruznější tragédie, mezi něž patřil i jeho biologický fotr, který rychle práskl do bot ještě před jeho narozením. A nikdy se s „dárce spermatu“, jak Cora Sue příhodně Ronnieho Scotta nazývala, nesetkal, přestože Cora ho zatvrzele, vytrvale a marně naháněla kvůli výživnému, které jí však nikdy neposlal. Ze strany Noahova otce se Cora dočkala jediné pomoci v podobě Ronnieho ovdovělé matky, pobožné bláznivé báby, která vnuka hlídala, zatímco Cora Sue pracovala jako servírka v jednom z menších kasin kousek od Stripu.

Noahovi se o drahém otci nejnověji doneslo, že razí espézetky na auta a dělá v prádelně nebo něco podobného, protože sedí v lochu v Kalifornii. Noah nevěděl, ve kterém přesně, a ani se o to moc nezajímal.

S touto myšlenkou doběhl k barabizně, jíž se říkalo dům a v níž měl svůj pokoj, přesněji řečeno půdu, kde bylo v létě vedro k nevydržení a v zimě větší mráz než v prdeli kopáče studní, a navíc málo prostoru, takže tam mohl stát jen v nejvyšším bodě, se špičkou střechy nad hlavou. Místo postele měl na překližkové podlaze matraci a na ní hozený spacák, ale dočkal se i luxusu v podobě okna, přes jehož malou tabulku v noci pozoroval hvězdy a každé ráno východ slunce.

Ike ani Cora Sue ho na půdě neotravovali. V podstatě ho nechávali být.

Mohlo to být horší.

Jenže zároveň to mohlo být zatraceně lepší.

Slunce už se sklánělo k západu a on vybíhal polorozpadlé schůdky na verandu. Roscoe vesele vrtěl pahýlem ocasu a Noah

ve spěchu starého ovčáka rychle poplálal po hlavě, přeběhl zaprášená prkna a otevřel vrzející dveře. Vstoupil do domu, na hřebíku na sloupku u zadního vchodu našel klíček, sebral ho, vyrazil ven a zaváhal. Věděl, že překračuje pomyslnou čáru, ale přesto prošel kuchyní a dál vyhrátou chodbičkou ozdobenou svatebními fotkami Cory a Ikea. Brali se v jedné z místních kaplí, kam člověk dojel autem a ani nemusel vystupovat. Nevšímal si své mladší šťastnější matky na snímcích vedle muže, který se stal jeho tyranem, a vklouzl do pokoje pro hosty, kde měl Ike dílnu. Noah bez váhání zamířil k otvoru ventilace za poškrábaným kovovým ponkem, sundal špinavou mřížku a strčil ruku do zaprášené díry až k místu, kde se roury vzduchotechniky ohýbaly dolů pod dům.

Prsty nahmatl ne jeden, ale dva igelitové sáčky, a když vytáhl první, našel v něm svazek bankovek. Ve druhém, menším, byly buď další peníze – což bylo nepravděpodobné – nebo Ikeova zásoba „zlepšováků nálady“, jak označoval marihuanu a extázi nebo co dalšího to prodával a dobře schovával. Jeden sáček bude docela stačit. Noah odhadoval, že v něm bude schovaných minimálně tisíc dolarů.

Jen co si ho strčil do kapsy a vrátil mřížku ventilace na místo, vyběhl na půdu po prudkých schodech, které připomínaly spíš žebřík, a vpadl do svého „pokoje“. Tam se hned podíval do své soukromé skrýše, nadzvedl prkno vedle jednoho průduchu ve stropě, odsunul ho a sáhl pod vypouklinu střešní tašky. Vyndal odtamtud ponožku s několika sty dolary. Což sice není dost na začátek nového života, ale když se k tomu přidají peníze, které sebral Ikeovi, měl by s tím vyjít celkem dobře.

Možná.

Nezdržoval se úvahami, slezl pozpátku dolů a vyběhl ven, dveře se za ním zabouchly a Roscoe jen nabručeně blafnul. Noah se už se schody nenamáhal, nahore na verandě se odrazil, seskočil až dolů a přeběhl parkovací plochu ke kůlně, což bylo další Ikeovo oblíbené místo.

Uvnitř kůlny bylo dusivé vedro jako v troubě, nedalo se tam dýchat.

Pod obloukem papírového hnízda pověšeného mezi trámy vztekla bzučela vosa, hnízdo bylo tak nízko, že se ho mohl dotknout. Kůlna byla malá a stísněná, určitě menší než garáž pro jedno auto. Prkna tvořící obvodové stěny páchla olejem a prachem a s tím vším se mísil přetrvávající pach vyčpělého cigaretového kouře po poslední fotříkově plnotučné camelce bez filtru. Na stěnách viselo náradí a na dlouhém ponku byly pod jediným špinavým oknem pokrytým pavučinami rozházené součástky na opravu motorky. Yamaha byla opřena o vzdálenější stěnu a on ji zcela bez rozmyšlení vytlačil po krátké rampě ven ze špinavé kůlny na zarůstající šterkovou parkovací plochu mezi garáží s propadlou střechou a zadní verandou.

Nakopl starý stroj a probudil ho k životu. Motor chytl okamžitě. Vzápětí byl Noah pryč, zadní pneumatika mu jen trochu podklouzla, když přešel z nedokonalého šterku na úzkou asfaltku. *Nějak si to přeber, Ikeu*, pomyslel si a zlomyslně se zazubil. Bylo načase trochu se tomu chlapovi, který nikdy nešel pro ránu daleko, pomstít. Navíc byl mohutný, zmetek jeden, a hajzl, který se neumí ovládat. Pro Noaha by bylo peklo, kdyby se vrátil, ale možná to ani neudělá. Třeba pojede pořád dál na západ, v osmnácti byl dost starý na to, aby dělal, co se mu zamane, byť třeba na ukradené motorce.

A do prdele.

Kdyby matka věděla, co provádí, dostala by infarkt. Jenže stojí o něho vůbec? Pokud by Noah adresu svého pobytu nevyryl do dna sklenky s martini, vůbec by ji nenapadlo se starat. Cora Sue nechala veškerou péči o syna – a poslední dobou i kontrolu jeho povinností – na svém drsňákovi Ikeovi nebo na babičce ze strany „dárce spermatu“, stárnoucí pánbíčkářce. Pokud bylo Noahovi známo, babička pořád pravidelně psala svému synkovi do lochu a nepochybně mu citovala stejné verše

z bible jako Noahovi. Vybírala je namátkou jak ze Starého, tak z Nového zákona. Často si je upravovala pro své účely, ale stejně mu nepřestávaly zvonit v uších.

„Co chceš, aby tobě jiní činili, čiň i ty jim.“ Případně: „S radostí k naději, s trpělivostí k utrpení, s vírou k modlitbě...“ Noah měl osobně oblíbené toto: „...neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ *Amen, babi!*

Nemínil se zdržovat úvahami o následcích svých činů. Alespoň ne teď. Měl horký vítr ve vlasech, motor yamahy utěšeně vyl a vytrvale hřměl, postupně utíchal a znovu se dostával do otáček. Navíc měl kapsu plnou fotříkových černých peněz, tudíž se mu krásně uhánělo na západ, kde se poušť táhla až k horám ozářeným zapadajícím sluncem, takže vypadaly jako v plamenech.

Srdce mu plesalo.

Cítil se svobodný, a ačkoli to byl zřejmě jen dočasný pocit, kterého možná bude litovat, bylo mu to jedno. Aspoň pro tuto chvíli.

Trhnul záěstím, poposedl si, protože se motorka s ohlušujícím jekotem řítila po dálnici, předjel pár aut a mířil ke světlům Las Vegas. Město hříchu. A jeho domov. Prozatím. Možná ne na dlouho, až Ike objeví, že mu chybí prachy a motorka.

Jenže komu na tom záleží? Je potřeba užívat si každého okamžiku, bejby! Tak znělo jeho nové heslo.

Zubil se, dostával motor do otáček, pneumatiky na silnici příjemně hučely a řítily se po prašném asfaltovém pruhu, dokud nedojel k parkovišti.

Jenže na lavičce, kde Remmi slíbila, že bude, nikdo nesešel. Ucítil obrovský příval zklamání, otálel, projížděl pomalu po parkovišti, dělal osmičky, pak přidával plyn a zvedal přední kolo, vteřiny a minuty ubíhaly.

Cos čekal? Taková holka. A zdůrazni si slovo holka, navíc je úplně mimo tvoji ligu. Šprtka, co čte knížky a je jí úplně šumák, o co se zajímá každá druhá její vrstevnice. Ta se do tebe neza-

bouchne. Přesto pořád čekal a hádal se sám se sebou, vymýšlel si tucty legitimních důvodů, proč se neukázala: nenastartovala auto, matka ji nepustila, usnula, zavolali ji do práce, musela hlídat ty svoje mrňavý sourozence a tak dále.

Přesto pořád zůstal na místě, cítil, jak z parkoviště stoupá vedro, sledoval ostatní, jak přicházejí a odcházejí, matky a chůvy, dokonce i pár tatínků nebo prarodiče, všichni se zastavili jen na tak dlouho, aby si jejich děti pohrály v písku a u fontánky, zatímco se vykecávali do mobilů.

Ale Remmi nikde.

Podíval se na hodinky a všiml si, že slunce už začíná mizet za horským hřebenem.

Bezva. Takže se už neobjeví.

Znovu se ho zmocnil vztek. Přidal plyn a vyřítil se z parkoviště. Hnal se do čtvrti, kde Remmi bydlela. V dlouhících se stínech kolem domu ji neviděl, a nezahlédl ji dokonce ani po několika pokusech podívat se do oken. Dům byl tichý, téměř jako by v něm nikdo nebyl, ze zadního okna prosvěcovala jediná lampa a na příjezdové cestě parkovala malá Honda Civic, která patřila chůvě. Je Remmi doma? Dvakrát zaburácel motorkou před okny, sousedé přes ulici už začali vyhlížet ven, ale v domě Stormových se nic ani nepohnulo. Buď ho neslyšela, nebo nemohla reagovat, nebo ho prostě nechtěla vidět.

Bezva.

Nemůžu čekat donekonečna, usoudil, přidal plyn a hnal se úzkou uličkou rychle chátrajícího předměstí až na hlavní výpavodku, zadní pneumatika mu trochu podklouzla, ale vyrovnal to a motorka ujížděla bez nehody.

Krví mu bouřil adrenalin, přemýšlel, jestli Remmi ještě někdy uvidí, a přesvědčoval se, že mu na tom nezáleží, ačkoli to byla vzhledem k jeho pocitu obrovského zklamání lež jako věž.

Řítíl se čím dál rychleji, předjížděl pomalu se šinoucí pick-up naložený balíky sena a jel pořád dál a dál, motor yamahy

LISA JACKSON

mu hvízdal v uších, vítr ho bičoval a on vytrvale mířil na západ do Mohavské pouště, nyní spalované paprsky skomírajícího slunce, které se tiše sklánělo za hory.

2. kapitola

Didi při řízení zatoužila po další cigaretě, ale chuť potlačila. Už tak porušila jeden nepsaný zákon a zapálila si v autě i za přítomnosti dětí, a teď prostě bude muset počkat. Sáhla tedy vedle a otevřela obrovitou přihrádku na rukavice před sedadlem spolujezdce – další skříš na své propriety – a s pohledem upřeným na silnici v ní jednou rukou chvilku hrabala, dokud nenašla otevřenou krabičku pastilek Altoids. Hodila si dvě do pusy a doufala, že bude mít na nadcházející schůzce svěží dech.

Srdce jí při tom pomyšlení bušilo snad milionkrát za minutu. Pevně svírala volant a v duchu si dodávala odvahy: „Zvládneš to. Však víš, že to zvládneš. Je to pro dobrou věc. Bude to pro tebe nejlepší. I pro děti. Pro všechny.“ Jenže najednou musela pomrkat, aby zadržela nečekaný příval slz, které stále odmítala pustit z očí, aby si nezničila pečlivě vytvořený dokonalý make-up. Nejenže si nechtěla připadat jako slaboch, ale nechtěla tak působit ani na *něj*.

Zalétla pohledem k palubní desce, aby zkontrolovala čas. Tohle nesmí zkazit. Její další výstup začíná v deset a slíbila, že se dostaví. A slib také splní. Nic se nemůže podělat. Prostě nemůže. Protáhla si na volantu prsty a navzdory neupřímnějšímu odhodlání v nich cítila napětí.

Tento večer si plánovala dlouhé měsíce už od chvíle, kdy jí porodní bába sdělila zprávu, že čeká dvojčata. Tedy ne jedno dítě, ale hned dvě! Panebože! Měla sto chutí se s ní hádat, ale Seneca, žena s jamajskou krví v žilách, byla velice zkušená porodní asistentka a dětská sestra. Vysoká, elegantní, s prohnáným pronikavým očima. Uměla držet jazyk za zuby stejně dobře jako pomáhat s porodem dětí bez nevídané pozornosti, které by se člověku dostalo v nemocnicích plných personálu a návštěv se zvědavými pohledy a klevetivými jazyky. Doktoři, sestry, ošetřovatelé a bůhví kdo ještě, kdo se pohyboval na půdě byt i luxusní soukromé kliniky, by byli příliš drazí, než aby si u nich Didi vykoupila mlčení. Navíc jich tam bylo příliš mnoho. Jenže Seneca, i když vůbec ne levná – to ani náhodou –, dokázala držet pusku zamčenou na tisíc západů. Tato její schopnost v kombinaci se šikovnými rukama a bohatými zkušenostmi určitě stála za všechny obtíže a výdaje, přestože si Didi v současné chvíli vlastně tak úplně nemohla dětskou odbornou sestru dovolit. Brzy si však bude bez problémů moci dovolit mnohem víc.

Didi možná nebyla tak úplně celebrita, ale zatraceně jistě by si to zasloužila. Nicméně momentálně musela dokonale odfiltrovat veškerou publicitu kolem své osoby a zajistit, aby všechna její tajemství zůstala v bezpečí. Jinak se veškeré plány obrátí proti ní, což nemohla riskovat. Je zapotřebí myslet na budoucnost. A to nejen na vlastní, ale hlavně jejích dětí. Ještě jednou rychle pohlédla na zadní sedadlo, kde vrněla a oddychovala její dvojčátka, Adam a Ariel. Stáhlo se jí hrdlo a hned obrátila pozornost zpátky k silnici a hledala místo, kde sjede z dálnice. Za pár minut našla silnici pro údržbu, která se postupně z asfaltky proměnila ve šterkovou cestu a vinula se mezi kaktusy a jukami, až skončila v širé pláni Mohavské pouště. Cítila, jak se jí svírá hrdlo a v ústech má sucho, vyprahlo jako v této poušti, jejíž prach se v oblacích zvedal za bělostnou karoserií cadillacu, který ujížděl dál a míjel obrovské juky – těm se zde říkalo „Jo-

zuovy stromy“. Didi už v prachu na nerovném povrchu pouště sledovala jen stopy terénních motorek a pásových vozidel.

Jedno z dětí se rozplakalo a ona si povzdechla. „Teď ne,“ promluvila tiše. „Prosím, teď ne.“ Chtěla se trochu rozptýlit, a tak si znovu pustila rádio, jenže vůbec nevnímala, jaká hudba hraje. Nezáleželo na tom.

Měla nervy napjaté k prasknutí, ale musí vydržet už jen hodinu, možná míň, a bude mít tuto část plánu za sebou. A pak... a pak...? Nastane druhá část.

„Bůh mi pomáhej,“ zašeptala a bez ohledu na svá předsevzetí znovu zamáčkla zapalovač v palubní desce, aby se rozžhvil, a hledala v kabelce další cigaretu.

Ještě jednu...

Brett Hedges sešlápl pedál plynu k podlaze a řítil se šílenou rychlostí, jako by se snažil předjet nějakou zatracenou lavinu. Což nebylo daleko od pravdy. Kypěla v něm bouře emocí, které ho poháněly, jako by ho pronásledovaly, zakusovaly se mu do kol a hrozily, že ho ve svém pomstychtivém hněvu spolknou.

Krucinál fagot, co si o sobě ta Didi vlastně myslí?

Snaží se ho přechytračit?

Posmívá se mu?

Vyhrožuje, že ho odhalí, a chce k tomu použít *dítě*?

V duchu mu plul před očima obraz jejího krásného obličejce. Šibalské zelené oči, vlhké, plné našpulené rty, vysoké lícni kosti a provokativní svůdný úsměv, který působil částečně nevinně a částečně velmi eroticky. Vábila ho tím svým sexy drzým chováním a dokonalým tělem, provokovala ho a zcela cíleně mu hodila udičku, a on jí na všechno naletěl a příslovečně jí to spolkl i s navijákem.

Nejhorší bylo, že by to klidně všechno podstoupil znovu, i když už znal následky.

Možná...

Jeho mustang letěl pouští, zpod kol se mu zvedal prach, motor řval, zapadající slunce měl za zády, blyštivou záři Las Vegas daleko na obzoru, nad hlavou mu začínaly svítit miliony hvězd na temné bezoblačné obloze. Vytrvale ujížděl na to pitomé místo srazu, na němž tak hloupě trvala.

Říkal jí, že přijede do města, že si dají schůzku v hotelovém pokoji jednoho z velkých kasin, ale ona nechtěla. Vyžadovala jednání mezi čtyřma očima kdesi v pustině uprostřed Mohavské pouště.

Připadalo mu to vyloženě přehnané. Skoro šílené.

Jenže to vlastně sedělo. Didi byla vždycky mimořádně teatrální, takže on se teď jako blbec řítíl po hrbolech čehosi, co se ani nedalo označit za cestu, kdesi uprostřed zkurvené pouště. Cítil zvláštní lechtání v zátylku, stejný pocit, který vždycky znamenal varování, naznačoval, že dělá obrovskou chybu, možná kolosální nebo osudovou, zjevně ho zradil zdravý rozum, když přistoupil na její požadavky.

Na vteřinu mrkl na sedadlo spolujezdce, kde měl kufřík. Uvnitř něj ty zatracené peníze. A vedle pistoli. Glock G-19. Patnáct nábojů v zásobníku.

Pro jistotu.

Hlasitě skřípal zuby, protože se mu na přední sklo nalepovaly mušky a do nosu pronikal písek a prach.

Do prdele! Kurva fix!

Zaťal jednu ruku v pěst a bušil do volantů, myslel na nejruznější scénáře, i ohavné, jak by Didi nejlépe srovnal a vykázal do patřičných mezí. Úplně se mu svíraly útroby při pomýšlení, že by měl té proľhané děvce zaplatit. Před necelým rokem na něj byla děsně nadržaná, vlhké rty a horký rozkrok, jenže se ukázalo, že ta ženská je do stejné míry sexy jako šílená, stejně svůdná jako proľhaná, prostě se téhle potvory neměl nikdy ani dotknout, natož aby s ní spal. Krucinál, tohle je pořádný průser a točí se jenom kolem něho.

Jenže se nemínil vzdát bez boje. Náhle i přes hučení motoru zaslechl první zavytí osamělého kojota. Ve svém poněkud odřeném kufříku měl pro Didi malé překvapení. Některé bankovky nebyly pravé, ale téměř dokonalé padělky. Neměla šanci to poznat, pokud by nepřepočítávala každý pečlivě zapáskovaný svazek. Velmi profesionální. Jenže až si uvědomí svou chybu, bude pozdě. Nebude se moct obrátit na policii, protože by musela udat sama sebe za pokus o vydírání a prodej vlastního dítěte. Ve znalosti paragrafů nebyl úplně kovaný, ale měl pocit, že to, oč se pokouší, se zatraceně blíží obchodování s bílým masem, přestože byl otcem dítěte.

Je to možné? Asi ano.

Záleželo na tom? Ne.

Vyplývalo však z toho, že ji krásně zažene do kouta, a milá Didi z toho navíc vyjde švorc.

Při tom pomyšlení prožíval chmurné uspokojení. Ta ženská dostane, co si zaslouží. Podfukářská komediantka sama naletí. V tom všem se skrýval nádech ironie a působilo mu to škodolibou radost. Nicméně rozhazovat pravé padesátky a stovky v zapáskovaných balíčcích se mu příliš nezamlouvalo. Jenže to jsou holt nutné náklady spojené s tímto typem podnikání.

On si jen přál, aby mohl být malou muškou na stěně, až Didi konečně odhalí, že ji někdo úspěšně oklamal padělanými penězi.

Když o tom tak uvažoval, dovolil si roztáhnout koutky v úsměvu a poprvé od chvíle, co si v L. A. půjčil auto, mu nevadilo, že v zádech cítí horkost zapadajícího slunce.

Remmi v kufru cadillacu přemáhala nevolnost. Auto jelo hrozně rychle, motor burácel a Didi bylo zřejmě úplně jedno, že si ničí pneumatiky tím, jak přejíždí kameny, drncá v dírách a auto se jen třese. Prostor kufru byl neskutečně vyhrátý, vzduch vydýchaný a Remmi se musela držet speciálních úchytek při-

pevněných na obou stranách těsného úkrytu, které tam využívala Didi, když se zde schovávala v rámci své show. Teď byla Remmi ráda, že si díky nim už neotluče hlavu a udrží své tělo – byť dokonale zaklíněné – ve stejné poloze, aby se neposouvala a neustále nenarážela do boků nebo do stropu. V hlavě jí od té první rány pořád ještě tepalo a už nemohla riskovat, že Didi zaslechne podezřelý zvuk, i když by to teď bylo asi hodně nepravděpodobné, protože uháněla, jako by jí za patami hořelo, kamsi daleko do pouště, na místo, které znala jen ona. Čím déle jela, tím hůř se Remmi cítila a strach v ní nestvůrně narůstal. Ať už Didi veze dvojčátka kamkoli, nic dobrého z toho nekouká, v tom měla Remmi jasno.

Co když má Didi za lubem nějak se Ariel a Adama zbavit? Remmi se sevřelo srdce a nedokázala tomu ani uvěřit, protože v hloubi duše věděla, že její matka své maličké doopravdy miluje, přestože byli bez otce a Didi Stormová – jinak tedy Edwina Maria Hutchinsonová – bude znovu uvržena do role svobodné matky. První dceru si u sebe také nechala, přestože k ní neměla manžela, takže určitě udělá totéž i s dvojčaty. Nebo ne? Cožpak Didi nepřijala výjimečná opatření, aby těhotenství utajila? V prvních měsících nosila stahovací pásy a šněrovačky, přestože trpěla ranní, odpolední i noční nevolností. A později, když dvě děti začínaly v její děloze přibývat na váze, Didi přestala vystupovat a prohlásila, že je nemocná. Nemoc však halila zvláštní rouškou tajemství a tiše a nenápadně porodila děti doma. Seneca jí coby porodní bába pomohla a Remmi byla její pravá ruka. Při vzpomínce na porod se Remmi zvedl žaludek ještě víc. Když bylo po všem a ti dva maličci už sami dýchali, kňourali a byli omytí, pupeční šňůry přestřižené, pozůstatky po porodu jako placenta a krev byly zlikvidovány, Remmino srdce zaplesalo radostí a prožívala údiv nad zrozením nového života a stvořením maličkých dokonalých človíčků. Nicméně v průběhu zdlouhavého porodu, bolesti a následného příchodu dětí na svět, se málem pozvracela.

Didi se o miminka starala, chlapečka a holčičku pohotově pojmenovala Adam a Ariel, ale pořád je držela v tajnosti a po Remmi požadovala totéž. Představovala jakousi nevyslovenou záhadnou hrozbu nelegálnosti, zřejmě ani neměla oficiální rodný list, a Didi dceru varovala, že jim děti mohou „odebrat“ a „dát do pěstounské péče“ nebo „nabídnout k adopci“, což byla všechno sice naprostá kravina, ale Remmi přesto poctivě držela jazyk za zuby.

A teď tohle. Tajná projížďka do pouště v cadillacu, navíc v nejpůsobivějším kostýmu? To nedávalo smysl. Remmi nějak vytušila, že to v jistém smyslu není správné, působilo to přímo zlověstně. Jenže jaký má matka plán? Remmi nepochybovala, že Didi určitě nějaký má, a téměř zabušila na přepážku, která oddělovala tenhle miniaturní stísněný prostor od zadního sedadla, ale nakonec si to rozmyslela. Kdyby Didi došlo, že se její dcera ukryla a teď se do jejího pracně vymyšleného záhadného plánu zapletla, určitě by v ní bouchly saze, a kdo ví, jestli by na ni znovu nevztáhla ruku. Remmi tedy raději mlčela a snažila se ignorovat obrovskou migrénu. Tepala jí v hlavě do rytmu jakési písničky, kterou Didi poslouchala, kytary a bubny duněly v reproduktorech znějících i v prostoru kufru.

Jenže za chvíli začala být dunivá hudba nesnesitelná, navíc prostor v kufru zaplnil pach cigaretového kouře a bylo stále větší horko. Remmi všechno málem vzdala a na matku zabušila. Už už se k tomu chystala, když vtom náhle hudba utichla, auto se zhouplo, a udělalo obrovský oblouk, pořád nadskakovalo na nerovném terénu, ale mírně zpomalovalo. Ať měla Didi v úmyslu cokoli, dalo se čekat, že to dopadne zle.

Remmi se kousala do rtu, bála se. A Didi byla jednoznačně nervózní. Nikdy totiž nekouřila. Jedině když byla vystresovaná na nejvyšší míru. A rozhodně ne s dětmi v jednom prostoru. Ať šlo tedy o cokoli, bylo to skrz naskrz špatné.

Snad by se přece jen měla nechat objevit.

Co když se má stát něco opravdu hrozného?

Přesvědčovala se, že Didi by ničím nevystavila své děti nebezpečí, a stejně tak ani obrovité, speciálně upravené auto, natožpak sebe samotnou. Jenže co mohla Remmi vědět? Didi byla velká komediantka, a ačkoli se zdálo, že jí velmi záleží, aby si chránila kůži, v poslední době se chovala zvláštně – od narození dvojčat. A teď si znovu zapaluje, což bylo jasné znamení, že je hodně nervózní. Ano, Didi kouřila, ale většinou nepálila jednu od druhé. Remmi ve zpětném zrcátku rozeznávala jasné známky toho, jak je situace vážná – Didi měla zaťaté zuby a u koutků rtů namalovaných leskem kolmé ustarané vrásky.

Remmi si uvědomovala, že začíná zmatkovat, všechno ji rozčilovalo, snažila se uklidnit, a v duchu se přesvědčovala, že to dobře dopadne. Vždyť Didi si prožila ne jeden kotrmelec a pád, a vždycky dopadla na nohy. Snad to vyjde i tentokrát.

Na skalním výběžku, odkud měl dokonalý výhled na širokou pláň Mohavské pouště, čekal Ostřelovač.

Trpělivě.

Znovu si zkontroloval holografický zaměřovač a ujistil se, že je dokonale seřízený. V zádech cítil paprsky zapadajícího slunce. Pušku měl na trojnožce se speciálním uchycením, hlaveň mířila do pouště, kde byly viditelné stopy terénních motorek, pásů a off-roadů, které křížovaly poušť i řídkou vegetaci. Večer byl pořád horký, cítil jen lehký dech vánku na kůži.

Už je skoro čas.

Pohled na mrtvolu ležící obličejem dolů, jejíž krev se vpíjela do písku, mu potvrdil, že se všechno už rozběhlo.

Obrátil se zády ke svému ostřelovačskému hnízdu a znovu prozkoumal okolí, zda někde nečíhají štiři a zelení chřestýši tak typičtí pro tuto část Mohavské pouště. Pečlivě prohlížel prohlubně a pukliny v okolí své skryše, ale nic nenašel. Příjemně se uvelebil a nevšímal si krvavého pramínku, který k němu stékal po mírně naklo-

něném svahu, ani neposlouchal zvuky nadcházející noci, bzučení hmyzu a občasné zavytí kojota. Potřeboval se soustředit, a jakmile se zaměřil na to, co dělá, hned mu v mysli vytanula písnička.

Jako vždycky.

Kdykoli se potřeboval maximálně koncentrovat, naskakovaly mu v mozku modlitby, říkanky a písničky jeho dětství. Jejich rytmy a melodie ho uklidňovaly, ačkoli někteří lidé by to možná považovali za přetvářku či kacírství, nebo si v nejhorším mysleli, že náboženské a vlastenecké popěvky jsou součástí jeho plánu. Všechno mu to ale bylo jedno. Potřeboval si prostě vyčistit hlavu, dokonale zaměřit zrak a mít pevnou ruku. On si svou mantru nevybral, bylo to naopak – ona si vybírala jeho, den po dni, lišila se podle ročních období, ale byla pravidelná jako východ slunce. Jednou mu šedou kůrou probleskl otčenáš:

*Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé...*

Jindy zase písnička z letní školy studia bible, kterou už téměř zapomněl:

*Ježíš mě miluje,
to dobře vím,
z bible se raduje,
pak dobře spím...*

Jenže dnes to bylo něco jiného, jednoduchý refrén, neodbytná vlezlá melodie, která byla naprosto dokonalá:

*Na cestu svítí mi můj malý plamínek,
nechám ho plát, plát, plát,
ten svůj malý plamínek...*

• • •

Celá jeho rodina by byla do hloubi duše zděšena, že tyto inspirační písňe, citáty a modlitby využívá jako uklidňující balzám pro mozek, sílu, která mu propůjčuje jistou ruku. Jenže copak na tom záleží? Někdy si dokonce vybavoval modlitby v latině, v mrtvém jazyce, který byl nucen naučit se na naléhání své nesmírně ortodoxně věřící babičky, která byla vychovaná jako římská katolička, ale pak objevila svou znovu narozenou víru. Přestože konvertovala k přísně evangelické sektě, uchovala si některé okrasné kudrlinky svých katolických kořenů a její náklonnost k latinskému jazyku byla jednou z nich. Babička. Necht' odpočívá v pokoji. „*Requiescat in pace*,“ pronesl nahlas, měkce, nikoli pro mrtvolu v poušti opodál, ale pro ženu s bledými rty a kudrnatými vlasy, s pletí barvy i struktury vysušeného hovězího, která mu střídavě hrozila prstem a střídavě se hurónsky smála, upřímně, s doširoka otevřenou pusou, v níž jí ve světle ohně zářily zlaté korunky. Ubohá, bohabojná a bujaře veselá stará mrcha. „*Requiescat in pace*,“ opakoval a pak si odplivl do prachu. Vyděsil velkého pavouka, který rychle zalezl pod nejbližší kámen.

Už by to nemělo trvat dlouho.

Na chvíličku zavřel oči.

Soustředěně naslouchal.

Připadalo mu, že se motor auta blíží. Ano, je to tak... a ještě jeden? Z opačného směru? Ach ano...

Nemohl si pomoci, aby se neusmál. Otevřel oči a pátravě se zadíval do pouště, kde uvidí špendlíkové hlavičky předních reflektorů a oblaka prachu, která auta prozradí.

Už je to tady. Nezaměnitelný hřmot motoru velkého auta. Připravil si prst na spošti.

A pak je zahlédl. Nepatrné zablýsknutí dvojích předních světel blížících se z východu.

Pěkně rychle.

A přesně na čas.

3. kapitola

„A je to tady.“ Brett napínal zrak, aby rozpoznal záři reflektorů, dvojité kužely zářící do pouště jako zlaté oči, které se vytrvale blíží směrem k němu.

Jako by ho řidič příjíždějícího auta slyšel, ihned zpomalil, pneumatiky mu projely shlukem kaktusů, pastelově zbarvený nárazník se blýskal v posledních paprscích zapadajícího slunce. To je určitě Didi, a to obrovské auto bílý cadillac kabriolet, který využívala i při svých vystoupeních.

No jistě.

Ta prostě musí mít teatrální příchod.

Vždycky. Bez ohledu na závažnost situace. Jenže koneckonců si možná vůbec neuvědomuje, jak závažná tahle situace je. Znovu pohlédl na sedadlo spolujezdce. Položil si otázku, jestli to zvládne. Přemítal. Vyděsit ji by bylo dost jednoduché, ale doopravdy zmáčknout spoušť?

Vzpomínal si, jak ji před pouhými deseti měsíci viděl poprvé a setkal se s ní po jednom z jejích vystoupení. Všecko začalo vzkazem, který jí poslal do šatny. Šel se podívat, jak vystupuje na jevišti, na doporučení jednoho kamaráda. Přestože kasino, v němž vystupovala, bylo starší a poněkud omšelé, relikv z padesátých let, a říkalo se, že se má prodávat a je určeno k demolicí,

pořád v sobě mělo jakési nostalgické kouzlo. Objednal si dvojité martini a obrátil znuděný pohled k jevišti právě ve chvíli, kdy mu přinesli drink.

Opona se zvedla a on byl k vlastnímu překvapení hned uchvácen. V okamžiku, kdy byl poprvé svědkem, jak se kouzelně „zjevuje“ z útrobu vozu, který vypadal prázdný – z luxusního perlově bílého cadillacu naleštěného tak dokonale, až vypadal mokrý –, mu doslova poklesla čelist. Didi v nádherných šatech s flitry, načechrané blond paruce a se žvýkačkově růžovými rty připomínala Marilyn Monroe tak dokonale, že se musel podívat dvakrát. A pořádně. Panečku, byla fakticky kus.

Seděl v první řadě u stolku, který se téměř dotýkal jeviště. Přisahal by, že si ho vybrala, a pohledy, které jeho směrem vysílala, byly rozhodně dost vášnivé. Interpretoval si je jako vyzývavé vábení, které v něm probudilo všemožné druhy erotických fantazií. Během jejího vystoupení do sebe nalil ještě tři nebo čtyři martini a nespouštěl pohled z téhle sexy show girl, která měnila kostýmy, proměňovala se v různé celebrity, a přitom zpívala, a dokonce předváděla i menší kouzla.

Brett byl jako hypnotizovaný. Teď si uvědomoval, jak naivně. Poslal jí po číšníkovi do šatny vzkaz, a ještě jí nakonec koupil hezkých pár drinků, poté co se ze šatny vynořila odličená a vypadala mladší, nevinnější, a dokonce ještě krásnější v legínách a lesklé přepásané tunice. Měla půvabný svěží obličej a dokázala se úžasně smát hebkým vzrušujícím hlasem. Velké oči jí zářily – nebo to dělal alkohol? Kdo ví? Výsledkem bylo, že jedno vyústilo v druhé, a nakonec spolu strávili více než týden, hlavně v jeho hotelovém pokoji v nejvyšším patře vysoko nad městem s luxusním výhledem. Úplně ho připravila o rozum, ačkoli šlo jen o několik nocí. Jenomže i ty stačily, aby byl do jejích sítí polapený navždycky.

Při zpětném pohledu to vypadalo, že svádění bylo zřejmě součástí většího plánu, který vyústil v ohavné vydírání. Možná

si ho vytipovala od samého začátku. Byl takový hlupák! Myslel si, že ji obalamutil změněným jménem a vymyšlenou historkou o své identitě. Teď se mu zdálo, jako by od začátku věděla, že není tím, za koho se vydává, a že dokonce i průkaz, který s sebou měl a „neopatrně“ ho nechal ve své peněženke, není pravý.

Během onoho týdne jednou ve velmi časných hodinách ucítil, jak se zavrtěla a vyklouzla zpod přikrývky, aby po špičkách došla k sekretáři, kam schválně pohodil peněženku. Přimhouřenýma očima sledoval, jak ji otevřela a prohlížela si její obsah. V pokoji byla v podstatě úplná tma, jediné osvětlení vycházelo z malých digitálních číslic na televizi a digitálním budíku a také ze záře neonů zvenčí, která pronikala otevřenými žaluziemi. Noční osvětlení Las Vegas propůjčilo pokoji zvláštní šerosvit jako z jiného světa. Předpokládal, že Didi z peněženky ukradne hotovost nebo aspoň kreditku. Jenže se spletl. Pouze si prohlédla každou tenkou kartu s magnetickým proužkem a neznámou částkou zůstatku, a ani se nenamáhala některou si okopírovat nebo strčit do kapsy či kabelky. Tiše jako myška vrátila všechny jeho věci přesně na místo, kde je našla, a jen si jeho náprsní tašku poplácala, jako by přivolávala štěstí – nebo to možná byla známka náklonnosti – a pak se vrátila do postele.

Teď už věděl, o co šlo, ale onoho brzkého rána, kdy se k němu přitulila pružným tělem a hebkým zadečkem se mu zavrtěla v rozkroku, tenkrát jí věřil. Měl okamžitou erekci. Přitiskla se k němu a vrtěla se tak, aby mu třela přirození, a když uchopil jedno její neuvěřitelné ňadro do dlaně, vydávala tiché kvílivé vzdechy. Ztvrdla jí bradavka, on zasténal, pak ji obrátil na záda a prudce jí pronikl do hedvábně hebkého, vlhkého a horkého rozkroku. Milovali se vášnivě a drsně, a dokonce i teď, když seděl za volantem a dávno prokoukl, jak ho oklamala, pocítil tlak ve slabínách, byť se za něj proklínal.

Po té noci, kdy nechala jeho peněženku ležet na sekretáři, se jejich sexuální vztah stupňoval, až se po dobu čtyř nebo pěti

nocí žhavil přímo doběla, ale on pak odjel, slíbil, že zavolá, a nikdy se neobtěžoval. Usoudil, že Didi stejně není nic víc než kurvička. Stala se součástí jednoho divoce erotického týdnu jeho života, na nějž si tu a tam s úsměvem vzpomněl a zapřemýšlel, co se s ní asi stalo. Mohl ji klidně vyhledat na internetu nebo na sociální síti a třeba se s ní ještě setkat, jenže on druhé šanci nevěřil, protože ji v hloubi duše považoval za strůjkyni problémů, a navíc takových, které si rozhodně nepřál.

Skoro rok o ní neslyšel.

Až do osudného telefonátu, v němž mu oznamovala, že jí udělal dítě. A také – ach, jen tak mimochodem –, že prý zná jeho skutečnou totožnost, a má i informaci o bohatství jeho rodiny.

Takže mu nikdy neskočila na špek, ani na výmluvu, že je svobodný obchodní manažer jisté high-tech firmy, který navštívil tuto část Nevady, protože patří do jeho „rajónu“. Dal zcela jasně najevo, že hledá zábavu, nic víc, a ona předstírala, že ho chápe – a nebude naléhat na vznik a udržování nějakého vztahu.

No a potom, když o ní tři čtvrtě roku neslyšel, mu oznámí tu vpravdě výbušnou informaci, že je otcem novorozeného syna, a ona má prý v ruce výsledky testů DNA, jimiž to může dokázat.

Prý.

Celá ta záležitost pěkně smrděla kriminálem.

Cítil až do morku kostí, že ho zneužívala. Od samého začátku.

Sehrála to na něj, a sehrála to dobře.

Ale nic víc.

A on tomu dneska zatne tipec.

Takže teď, nebo nikdy.

Didi zahlédla přijíždějící auto a v krku jí vyschlo, jako by ho měla plný prachu, který odletoval od pneumatik cadillacu. Děti. Její děti. Nedělá obrovskou chybu?

„To zvládneš,“ opakovala si odhodlaně. Ano, tohle je největší podvod jejího života a musí uznat, že je nervózní, ale všechno už se chýlí k vítěznému konci. Srdce jí bušilo, a tak se v duchu přesvědčovala, že by měla cítit spíš něco jako opojnou radost než úzkostný strach, ale jedno z dvojčat se dalo do pláče a ona musela ten zvuk utišit ze strachu, že se jí spustí pitomé mléko a skvrny na prsou jí poničí šaty, přestože si vzala vhodné spodní prádlo, které mělo podobným nehodám zabránit. Páni, jak je možné, že se jí život proměnil v takový zmatek, samé podvody a lži? Kdysi byla farmářská dcera z Missouri se slibnou budoucností, veselá a šťastná, jenže tahle dívka jménem Edwina Maria Hutchinsonová zemřela rychlou smrtí přesně ve chvíli, kdy dosáhla osmnácti let, posadila se do autobusu mířícího z městečka, které bylo jejím domovem, a za dva dny vystoupila na půdě sladké Kalifornie. V té chvíli dívka Edie, jak se jí říkalo na Středozápadě, a jak si dokonce nadšeně vyšila na těsný světlík roztleskávačky, navždy zmizela ze světa, a zrodila se Didi Stormová.

V osmnácti už dobře věděla, že je od přírody obdařená andělským obličejem a tělem ďábelsky svůdné ženy, a byla si jistá, že s novým příjmením v showbyznysu prorazí. Proto si ho také vybrala. Storm jako „bouře“. Zní tak energicky a velkolepě, ne? Nicméně se jí vedlo stejně jako tolika jiným, které věřily, že je čeká skvělá kariéra. Uvědomila si, že se hluboce mýlila, a prožívala strašlivé zklamání. Ne, její jméno se neprosloví po celém světě jako jména Meg Ryanové, Demi Mooreové, Jennifer Anistonové, Julie Robertsové a dalších. Desítkám žen se to podařilo a Didi byla odhodlaná stát se jednou z nich. Začne hezky od píky, bude dostávat nabídky na vedlejší role v romantických seriálech nebo se pustí do reklam. Zkrátka vezme cokoli, aby vstoupila na cestu filmové hvězdy. Jenže se to nějak zvrtilo, strašně se to zvrtilo, pomyslela si hořce, když projížděla cadillacem po nerovném pouštním terénu. Protože se hloupě... tak hloupě nechala přivést do ji-

ného stavu, a všechny její sny vyletěly komínem – tedy přesněji utopily se v hromadách špinavých plen, dřezů plných dětských lahviček a v dlouhých bezesných nocích s malou dcerkou.

Kdyby nebyla tak pitomá a nestala se mladičkou matkou, určitě by jí to fantasticky vyšlo, tím si byla jistá. Jenže místo toho pracovala celé hodiny jako číšnice v nějakém zaplivaném baru nebo chodila na konkurzy, případně konejšila plačící miminko u televize v jednopokojovém bytě, který si pronajala v Sherman Oaks. Spropitné bylo dobré a aspoň se nemusela snížit k podvodům nebo padnout do pastí porna, stát se hvězdou v tomto oboru a přidat ke svému jménu pár X. Ne, dokázala se protloukat, a pozdě v noci sice vyčerpaná, ale bdělá, sledovala tucty starých filmů a naučila se napodobovat hvězdy stříbrného plátna. Marilyn Monroe s kombinací nevinnosti, sexuální přitažlivosti a svůdného, jakoby udýchaného hlasu se stala brzy její favoritkou a pečlivě si nacvičovala každý detail všech rolí této blondaté filmové sexbomby. Jenže když už mohla Didi sledovat dlouhé hodiny hudební program MTV a nekonečné videoklipy, nezůstala u Marilyn. Svě oblíbené výstupy si nahrála a pak se na ně dívala znovu a znovu, nacvičovala si taneční pohyby zpěvaček, které obdivovala, i jejich pěvecké výkony. Nejlepší byla Cher, a těsně v závěsu za ní Whitney Houstonová, Madonna a Joan Jettová. Didi milovala ty nejextravagantnější a nezávislé popové hvězdy a rockerky, které se oblékaly, jak se to líbilo jim, jejich kostýmy byly skvělé a neotřelé, vystupování přidržené a sebevědomé – nasávala do sebe osobnosti všech těchto žen, zatímco byla zavřená sama doma s postonávajícím miminem.

Jo, jo, vyberte si, co vás zničí, pánové, pomyslela si. Jedna role lepší než druhá. Didi jich zvládala celou škálu. Po dlouhá léta. A to všechno proto, že si jeden večer trochu víc přihnula hnusné tequily a zapomněla na opatrnost. Skončila s parádní kocovinou, ze které se vlastně už nikdy v životě nedostala, když se vezme v úvahu, že té noci otěhotněla s Remmi.

S dcerou, která jí zabránila ve vybudování skvostné kariéry. To těhotenství nastartovalo její pád.

Kdyby ji tehdy ten chlap nezbouchnul a ona neměla Remmi, kdo ví, jaká jasná zářivá hvězda by se z ní stala? Takhle si udělala jméno jenom tím, jak se dokázala koupat ve slávě a lesku mnohem větších celebrit a dokonale ho odrážet.

„Do prdele,“ zamumlala polohlasem, ale říkala si, že se z té lekce poučila. Teď věděla, jak má dítěte využít, aby dostala, co chce. Stačilo jen ještě chvíli udržet nervy na uzdě. Už jen malou chvíli.

Svou kariéru dvojnice slavných začala kvůli tomu, aby se s malou uživila, a doufala, že si přitom někdo všimne jejího talentu. Mělo to být provizorium, než ji někdo objeví a ona sama vystoupá do hvězdných výšin celebrit. Jenže teď, skoro o patnáct let později, když se jí začínaly objevovat první šediny, prsa jí postupně klesala a plet neměla tak dokonalou jako kdysi, pořád do zblbnutí opakovala své číslo v nočním klubu nedaleko Stripu ve Městě hříchu.

Už to nebude trvat dlouho.

Ne, ne, ne.

Dnes skvěle zaboduje.

Přimhouřila oči a dívala se na přijíždějící auto – podle siluety mustang. Hnalo se po vyprahlém nerovném terénu. Každou vteřinou se blížilo. Už bylo skoro na dohled. Řidič zatím vypadal jako tmavý obrys muže, kterému hodlala poněkud srazit hřebínek.

„A je to tady.“

Zpomalila a zastavila jen pár metrů od mustanga, kterému přední světla zářila proradnou žlutou barvou. Všimla si toho, až když se mezi dvěma auty s vrčícím motorem usadil prach.

„Panebože,“ zašeptala a obrátila se dozadu, aby oznámila svým dvěma malíčkým, kteří začínali kňourat: „Jde se na věc.“ Pak, když se miminka dala do pláče, vystoupila z auta a otevře-

la zadní dveře. „Pst, pst, zlatíčko,“ šeptala, když rozepínala pás a uvolňovala jednu autosedačku. „Teď buď hezky zticha. Nejvyšší čas seznámit se s tatškou.“

Cože?

S tatškou? Opravdu to Didi řekla?

A co myslela tím „jde se na věc“?

Remmi nevěřila vlastním uším. Opravdu její matka vláčí za soumraku dvojčata kamsi do pouště na konec světa, aby je ukázala jejich otci? To bylo přes čáru dokonce i pro takovou mistryni dramatu, jakou byla Didi Stormová. Dost neuvěřitelné.

A kdo je ten chlápek?

Když se dveře auta zabouchly, s hlasitým cvaknutím se zamkly, a Remmi se zavrtěla, aby měla lepší výhled šterbinou mezi sedačkami. Jenže neviděla nic než reflektory ozařující zaprášené přední sklo.

Didi nikdy neprozradila, kdo je otcem dvojčat, přestože se Remmi matky opakovaně ptala, stejně jako když naléhala s otázkou, kdo je její vlastní otec. Bohužel až do této chvíle zůstaly Didiny rty dokonale zapečetěné, a pokud šlo o otcovství jejích dětí, mlčela jako ryba. „Některé věci je lepší nevědět,“ prohlašovala. Neodpověděla jasně ani na Remminu otázku, jestli její otec vůbec ví, že existuje. Nikdy za celý život se jí neozval, a ona tím pádem usoudila, že asi ani netuší, že má dceru. Hlavně kvůli Didi, která se ve vztahu k mužům řídila těmito mantrami: „Nikdy si nesmějí být ničím jistí.“ A: „Čím méně toho budou vědět, tím víc se toho budou chtít dozvědět. Všichni se chtějí pídit po tajemství.“ Podle Remmina názoru brala Didi poslední pravidlo hodně vážně. Didin život zdaleka nebyla otevřená kniha, spíš tajný deník, možná dokonce přísně tajný, a navíc měl několik temných stránek vytržených. „Žena kolem sebe musí mít auru tajemství, aby si udržela chlapův zájem,“ radila jednou

Didi dceři. „Jinak mužský začne očichávat první nadržanou kurvu, která projde kolem. Chápeš, co myslím?“ Tuhle tu radu doprovázela významným mrknutím. Didi byla tehdy v plné parádě, v oblíbeném blýskavém kostýmu Cher, samé síťování, flitry, hluboké výstřihy a obrovská černá paruka. Seděla u toaletního stolku ve své „šatně“, prostoru jen o maličko větším než velká skříň. Didi se v zrcadle podívala do Remminých zvědavých očí, když si líčila rty vrstvou blyštivého lesku. „Chápeš?“

„Jasně.“ Remmi poslušně přikývla, protože jakákoli jiná odpověď by se setkala s hněvivou reakcí.

„Zapamatuj si to,“ nabádala ji Didi, vstala a prohlížela si v zrcadle svou štíhlou postavu. Ještě si oprášila neviditelné smítko z ramene a pak, spokojená se svým vzhledem, dodala: „Teď tady počkej. Vráťím se hned po prvním výstupu a odvezu tě domů.“ Vzápětí byla pryč a nechala Remmi v malém prostoru samotnou, aby se nípala v matčině drahocenném make-upu a přemýšlela o tom, že všechny Didiny životní teorie o lásce, a zejména o mužích, nejsou vůbec důležité, protože jí v životě rozhodně mnoho úspěchu nepřinesly. Důkazem byla dlouhá řada vztahů, které na chvíli vzplanuly vášnivým plamenem, ale postupně vyhasínaly, až uhasly docela. Většinou kvůli Didině výbušné povaze, ale také proto, že si podle Remmina odhadu matka vždycky vybírala tragédie a nikdy nikoho normálního. V každém případě kterýkoli muž, o němž Didi prohlásila, že to je „on“, skončil o pár měsíců později s označením „zkurvenej úchylnej zmetek“. Všechno špatně.

Hlavou jí bleskla vzpomínka na Noaha, cítila, jak se jí svírá srdce, a mnohem hlouběji, než by chtěla, zvažovala, jestli je její zaujetí jeho osobou dáno geneticky, jestli po matce nezdědila fascinaci mužským pokolením i její přichylnost k těm, kteří se k ní zjevně vůbec nehodili.

Ani to nezkoušej, varovala se v duchu. Teď nesmí přemítat o Noahovi, jakož ani o ničem jiném než o dramatu, které se

před ní odvíjí. Škvírkou viděla matku zezadu, jak se v záři reflektorů cadillacu pohupuje v bocích. Na podpatcích, v blond paruce a těsných šatech šla pomalým krokem, protože v jedné ruce nesla dětskou autosedačku.

Co má k čertu Didi v úmyslu?

Remmi se v dusné skrýši přepaženého kufru auta potila, srdce jí tlouklo milionem úderů za minutu. Dokonce i když k ní pronikalo trochu vzduchu z interiéru auta, který se sem dostal za tu chvíli, kdy Didi nechala na okamžik otevřené dveře, nezchladila se natolik, aby se zbavila obav. Kousla se do rtu a přemítala, jestli se odváží vykouknout zpoza nainstalované přepážky, aby viděla líp na matku a na všechno, co provádí v místě, kde se paprsky reflektorů aut stojících proti sobě setkávaly. Nebo možná měla z cadillacu okamžitě vyskočit a obořit se na matku, co to sakra provádí s jedním z jejích sourozenců.

Ať prováděla Didi cokoli, nic dobrého to nebylo. Remmi to cítila v kostech.

Jenže pokud vyleze, Didi bude zuřit. Podělá se vzteky. A ať má v plánu cokoli, Remmi by jí to tím rozhodně překazila. Ne, musí zůstat v úkrytu. To bylo nejbezpečnější. Jak pro ni, tak pro jejího maličkého sourozence. Panebože, aspoň v to doufala.

Jak Didi kráčela stále dál od auta, Remmi stejně vyslala rychlou modlitbu, aby všechno, co její matka provádí, nevyvolalo katastrofu, která se zdála být přímo na dosah.

Schovat pod kbelec?

Ne!

Nechám ho plát.

Schovat pod kbelec?

Ne!

Nechám ho plát...

Ostřelovač němě odříkával známá slova, zpěvavě je recitoval, hluboce zakořeněný nápěv mu pronikal do vzpomínek, a on se přitom díval do zaměřovače pušky. Všechno šlo dokonale, odvíjelo se to přesně podle informací, které dostal.

Teda až na toho mrtvého chlápka.

To byla drobná vada plánu, kterou nepředvídal.

Už se nenamáhal sklánět pohled k mrtvému. O něj se postará později. Teď se musí soustředit.

Zaměřovačem viděl, jak dvě auta zastavila, ale žádné nevypnulo motor. Stála s vrčícími motory jen pár metrů od sebe, přímo proti sobě. Zvlnil rty, protože poznal tu nádherně stavěnou ženu v blyštivých šatech a na neuvěřitelně vysokých podpatcích. Už vystoupila ze svého cadillacu a nechala otevřené dveře, vnitřní lampička slabě ozařovala interiér.

Zadíval se na ni a musel se přemáhat, aby vědomě zpomalil tep. Potřebuje zachovat klid. Mít pevnou ruku.

Maličko si upravil mířidla. Sledoval ženu, jak se sklání k zadnímu sedadlu a vytahuje dětskou autosedačku, vypadala těžká, určitě v ní bylo dítě. Pak velké auto obešla a otevřela protější dveře, aby vytáhla druhou autosedačku. I ta vypadala těžká.

Nepřítomně zabouchla dveře nohou.

Kdesi v dálce zaslechl vytí osamělého kojota, ale přes ně k němu doznívalo jiné vytí – motocyklu. Řidič schválně dostával motorku do otáček. Ostřelovač měl dojem, že koutkem oka zahlédl oblak prachu na vzdáleném konci údolí. Co to je? To snad ne! A přesto spatřil záblesk jediného reflektoru, který pročísl šero soumraku a upoutal jeho pozornost.

Ne.

Teď ne!

Kašli na to. Nějaký chuligán, co se prohání pouští na motorce. S tímhle nemá nic společného.

Jenže přijíždějící motorkář může být svědek.

Přesně jako ten mrtvý chlap.

Naposledy se ohlédl na hloupého cizince, kterého musel zabít.

Soustřed' se.

Zabývej se situací, až vyvstane problém.

Začínalo se mu potit čelo. Pomalu a dlouze vydechl.

V mírném vánku se ozval tichý sten, a jemu se naježily všechny chlupy. Znovu pohlédl na mrtvého. Nehýbal se. Nevydal ze sebe ani hlásku. Ten chlap přece nedýchal ani před pěti vteřinami. Střelil ho do srdce. Nebo zatraceně těsně. Byl mrtvý. Musí být.

Přesto Ostřelovač cítil, jak mu při tom zvuku naskakuje husí kůže. Sten byl hluboký, hrdelní, zvláštní šepot, doléhal kdesi z pouště, ale mrtvý se ani nehnul.

Duch?

Že by se v šeru skrýval někdo další?

Polkl, zahnal strach a hleděl mezi kaktusy a do křoví mezi balvany čnící z pouště, ale v nastupující noci nezaregistroval jediný pohyb. Znovu se s námahou přiměl vrátit pohledem i pozorností k dramatu, které se odehrávalo v údolí pod ním.

Krůpěj potu mu už stékala po čele a dál po čelisti na bradu, ale nevšímal si jí. Nemínil si narušit koncentraci.

Dveře na straně řidiče u mustangu se otevřely a ven vyskočil vysoký muž, který nesl cosi jako kufřík. Nechal dveře otevřené, ale vnitřek auta ozařovalo matné světlo. Rozhodným krokem rázoval k ženě, která mu šla v ústrety.

A je to tady.

Už měl prst na spoušti.

Ještě ne!

Počkat!

Nejdřív musí dojít k rozhovoru. Nezapomeň. A hlavně netrefit dítě.

Klid... klid...

Nechám ho plát, plát, plát...

4. kapitola

Takový strašný cirkus!

Brett si zastrčil glock za pásek kalhot, vytáhl z auta kufřík a nechápal, proč vůbec souhlasil, že se s ní takhle v poušti sejde. V naprosté pustině za soumraku. Panebože, to je fakt *celá Didi*. Měl si jednoduše promluvit s právníky a nechat všechno na nich, aby zařídili nezbytné věci, navíc zákonnou cestou.

Jenže v takovém případě by se s ní nemohl znovu setkat, no ne? Pochopitelně. Tohle mu připadalo jako nejlepší řešení, plán, jak dostat trochu svých peněz nazpátek. Jen se modlil, aby to celé zvládl. A díky tomu získá syna. Pokud všechno půjde hladce. Kdyby to bylo nutné, mohl by lhát; tato situace rozhodně spíš než pravdu vyžadovala její zkreslení a úhybné manévry. Ale jemu se to nikdy nezamlouvalo. Vždycky z toho měl nepříjemný pocit. Na rozdíl od otce. Nebo bratra. Bože, kdyby tak měl Brett odvalu a drzost svého staršího sourozence, schopnost lhát bez mrknutí oka a přesvědčivě, bez jediného zaváhání, třeba by neskončil v tomhle průseru. Oliver Hedges junior, který si říkal OH2, byl nemilosrdný, ba dokonce krutý, když to situace vyžadovala. Stejně jako otec před tou nehodou. Měl zvláštní, dokonale pevnou vůli prosadit si za každou cenu svou. A přesně tato vlastnost Brettovi chyběla. Stejně

tak si nikdy nevypěstoval bratrovu britkost, vůdčí schopnosti a přístup „po nás potopa“.

On takový zkrátka nebyl.

Proto se dostal do téhle neudržitelné situace.

Nechal se lapit do svůdné léčky Didi Stormové.

Křečovitě v prstech sevřel držadlo kufříku.

Možné je i to, že při prvním setkání Didi jeho falešnou identitu neprokoukla. Ale ne, zjevně věděla, s kým má tu čest, a celou jejich aférku, o které si myslel, že byla jeho dílem, ve skutečnosti zosnovala ona sama.

Jenže co se stalo, stalo se.

Teď to musí napravit.

A napraví to.

Hned.

Obešel předek auta a vstoupil do kuželů světla z reflektorů mustangu. Snášela se noc, obloha byla tmavá, až na jemnou zářivou linku lemující zubaté štíty hor, které nyní vypadaly jako reliéf. Vzduch byl vyprahlý a stále horký, jeho kroky tlumila vrstva písečného prachu. A už se zjevila i Didi Stormová v celé své kráse. Zíral na ni, na ženu, po níž tak toužil. Sakra, ale je pořád nádherná. Pomalu se k němu blížila, nespěchala, měla neskutečně vysoké podpatky a ještě neskutečněji krátkou sukni, pořád byla neméně neskutečně sexy – a věděla to. Rty roztažené do vševědoucího úsměvu se jí leskly a nesla k němu dvě autosedačky s dětmi.

Dvě?

Co to má znamenat?

Náhradní autosedačka? Nebo...?

Kristepane!

Je možné, že jsou to opravdu dvě děti?

Dvojčata?

Sevřel se mu žaludek.

Jsou jeho? Její?

Poslala mu testy DNA. Na jedno dítě. Ne na dvě. Na syna.

Jenže v téhle chvíli mu nese jednoznačně dvě děti, slyšel obě plakat. Stereo. Dobrý bože!

Copak je fakticky šílená? Chce prodat své dítě... nebo možná děti? Zastavil se před mustangem. Čekal, až k němu dojde.

Všecko to může být jenom divadlo. Nezapomeň, s kým máš tu čest.

„Brandone,“ promluvila udýchaným svůdným hlasem Marilyn Monroe, který se mu kdysi tak líbil. Teď mu připadal falešný. Úzkostný. Tak dobrá. „Ale počkat. To není správně, že? Vlastně nejsi vůbec žádný Brandon,“ dodala. „To bylo jen tvé vymyšlené jméno, které jsi užíval, když sis sháněl nevinné holky.“

Zaťal zuby, cítil, že ho do zad tlačí glock, a všiml si, jaké náhle panuje v ovzduší napětí. Poušť v noci. Někteří lidé do ní chodí hledat vnitřní klid pod nekonečnou oblohou posetou hvězdami.

„Tys zrovna moc nevinná nebyla,“ připomněl jí. „Podvedlas mě.“

„Něco za něco, řekla bych.“

„Co má tohle znamenat, Didi?“ zeptal se, když se k němu blížila. Kývl k jedné její ruce a pak ke druhé. „Dvě děti?“

„No jo. Nakonec to tak dopadlo.“ Nasadila úsměv kočky, která právě spolkla kanárka, a on by ji nejradši uškrtil. „Myslím, že jsem ti to zapomněla říct. Dvojčata. Chlapeček a holčička.“

„Děláš si srandu.“ Jenže viděl, že to myslí smrtelně vážně.

Zavrtěla hlavou a nepřestávala mu upřeně hledět do očí. „Dvě děti, a obě tvoje.“

„Jak si tím můžu být jistý?“

„DNA nelže.“ Byla tak zatraceně sebejistá. Tak samolibá. Nejraději by jí skočil po krku.

„Mohlas mi to říct.“

„A zkazit tak překvapení?“ Tiše se zasmála, ale byl to nervózní smích, a on si poprvé uvědomil, že noční klid je narušený

něčím závažnějším. Děje se tady ještě něco. Cítil to v kostech, měl dojem, že to čpí z prachu a písku pouště, slyšel to v šepotu netopýřích křídel nad hlavou. Znovu vnímal, jak se mu ježí všechny chlupy, což bylo neklamně varování, ale zatím ještě nemohl sáhnout pro zbraň, která ho tlačila do zad.

Didi sklouzla pohledem ke kufříku v jeho ruce.

No jistě.

„Tady to je,“ řekl a zarazil se. Aby dokázal svou poctivost, cvakl oběma zámky a otevřel víko. V kufříku byly upevněné svazečky deseti a dvacetidolarovek. „Dvě stě padesát táců.“

Obrátila autosedačky k němu, aby viděl maličkým miminkům do tváře. Obě děti byly rudé pláčem a obě byly zřejmě vyděšené. „Tak které?“ zeptala se, navzdory odhodlanému výrazu teď vypadala, že zaváhala a v očích se jí doopravdy zaleskly slzy.

„Cože?“

„Které dítě chceš?“ Následně se jí zlomil hlas, když ukazovala postupně na obě autosedačky. „Adama, nebo Ariel?“

Ne, ne, ne!

Krucinál, ať tady dělá Didi cokoli, není to nic dobrého! Je potřeba ji zarazit. Remmi o tom byla přesvědčená. *Tohle je na tobě. Nikdo jiný tu není.* Zděšeně všechno sledovala šterbinou v zadní sedačce, čelním sklem měla výhled do prostoru pouště mezi dvěma auty, kde si něco vyříkávala její matka s nějakým chlápkem. Obě nosítka-autosedačky teď stála na zemi mezi nimi, muž měl u nohou otevřený kufřík.

Pro lásku boží, vypadalo to jako výměna.

Didi prodává své děti? Jejich *otci*? Ne, ne... to nemůže být pravda, uvažovala horečně Remmi. Přece by... *neprodávala* vlastní děti? Ale co jiného?

Cožpak Didi nedávno neříkala, že se všechno obrátí k lepšímu? Když na ni Remmi naléhala, tvářila se záhadně a jen se smíchem odpovídala: „Vyhrajeme v loterii, zlato,“ a Remmi to

všechno připisovala matčinu fantazírování o pitomých tike-tech, které si se železnou pravidelností každý týden kupovala, co Remmi pamatovala.

Ale tohle...

Ne, to neudělá! *To nemůže!*

A co když jo?

Zběsile stiskla páčku, aby sklopila sedadlo. Nic se nedělo. Zkusila to znovu, ruku měla kluzkou potem. Zase nic. „Dělej, dělej,“ cedila mezi zuby a tahala za tu hroznou páčku, jenže si uvědomila, že bez speciálního klíče se ven nedostane. Když byly dveře auta zamčené, byl zamčený i kufr. Zaplavila ji nová vlna paniky. Nějak to přece musí zarazit...

Jenže byla v pasti.

„Ty po mně chceš, abych si vybral?“ zeptal se konsternovaně Brett a díval se na obě autosedačky. Holčička oblečená v růžovém popotahovala, Didi se opatrně sklonila a vsunula jí do malíkové pusinky dudlík. Chlapeček v modrém přestal plakat sám, jen sledoval matku a přitom pomrkvával. „To je šílené.“

„Platíš za jedno,“ řekla a napřímila se.

„Myslel jsem, že *existuje* jen jedno.“

„Tvoje chyba. Jestli chceš i druhé, bude to dalších dvě stě pade.“

„Ty hamižná potvoro! Mohl bych tě žalovat.“

„Vážně?“

„Nemůžeš prodávat vlastní děti.“

„Jistěže můžu. Jsi jejích otec, sakra. Tak mě třeba... považuj za náhradní matku, jo?“

„Takhle o tobě neuvažuju.“

„To je fuk,“ prohlásila, i když sebou mírně trhla. Pak se vrátila k věčnému tónu. „Koho teda chceš? Adama?“ Ukázala na dítě v modrém. „Nebo Ariel?“ Prstík s dokonalou manikúrou namířila na dítě celé v růžové a levandulové. „Vyber si.“

„Já si nebudu...“ Vypověděl mu hlas. Dostala ho. Měla ho v hrsti. A oba to věděli. Na tváři mu bylo vidět, jak zatíná zuby. Přemýšlel, co by se stalo, kdyby si zkrátka vzal obě děti. Zavolala by policii? Oznámila by únos? A co pak s penězi?

„Nebo mám rozhodnout za tebe, jestli je to pro tebe tak těžké?“

„Chlapce,“ odpověděl rychle a ona přikývla, jako by tu odpověď čekala. „Říkalas, že máš syna.“

„A nelhala jsem.“

„Ale o dceři ses nezmínila.“

„Mluvili jsme jen o jednom dítěti. Ale jestli chceš Ariel... můžeš ji mít.“ Didi těžce polkla, jako by se dusila vlastními slovy. „Ale budeš muset zaplatit dalšího čtvrt melounu.“ Naklonila hlavu a vyčkávala, vzdorovitě zvedla bradu, platinové vlasy se jí leskly ve světle reflektorů.

„To je šílené.“

„Možná. Ale je to tak. A teď máš syna. Přesně jak to chce tvůj fotřík.“

Prudce zvedl hlavu. Ona to ví?

Mrazivě se usmála. „Jistě. Vím o tobě a tvé rodině všechno, Brette. Dostals, cos chtěl, a já taky, tak tomu prostě řekjme šťastná souhra okolností.“

Zatraceně, jak rád by se jí vrhl po krku... ale k tomu se třeba dostane později. Na zlomek vteřiny si vzpomněl na její nahé tělo, tak horké a vášnivé, rozechvělé, vlhké. Všechno to bylo sehrané?

Na tom nezáleží. Už ne. Předal jí kufřík a ona si ho prohlédla, uvolnila obě přezky a kontrolovala si svazečky bankovek, v duchu počítala a ujišťovala se, že jsou pod každou páskou peníze.

„Je to všechno.“

Přimhouřila oči a varovným hlasem pronesla: „Neopovažuj se mě podvést.“

Odfrkl při pomýšlení, jak velkolepý podfuk na něj připravila ona.

Semkla rty, vložila zapáskované balíčky s penězi do kuf-ru, naposledy toužebně pohlédla na syna a pak zvedla autose-
dačku s pastelově růžovou dečkou. „Dej mi vědět, jestli budeš
chtít Ariel,“ dodala, ačkoli v těch slovech nebylo žádné nadšení.
„Možná se domluvíme.“

„No jo, jasně.“ Naštvaně popadl autosedačku se synem
a otočil se k mustangu, zatímco ona vzala jeho dceru, *jeho dce-
ru, sakra*, a odnášela ji zpátky do cadillacu. Věděl, že díven-
ku už nikdy neuvidí. Didi to nedovolí. Jenže byla chamtivá
a ráda utrácela. Určitě si probere všechny bankovky, které jí
dal, a zjistí, že je většina z nich padělaných. Pak se vrátí s vý-
hrůžkami, že ho udá, ale nebude mít pevnou půdu pod no-
hama, protože by se jinak musela udat policajtům sama, že
prodala dítě.

Jasně. Možná se domluví.

Až naprší a uschne.

U otevřených dveří mustangu ho znovu přepadl divný pocit,
že je ze skrytu pozorují další oči, že ve stínech číhá cosi tem-
ného a zlověstného. Pocit se prohluboval a hřmot motorky byl
pořád hlasitější. Blížila se. Už ji spatřil – přední světlo poskako-
valo na nerovném pouštním terénu, odhadoval, že je od nich
tak čtyři sta metrů.

Rychle připoutal dětskou sedačku k zadnímu sedadlu.

To je panečku překvapení.

Má syna.

A dceru, kterou možná už nikdy neuvidí.

Když se Didi obrátila zpátky ke cadillacu, svíralo se jí srdce.
Bude to jen na malou chvíli, nezapomeň. Dítě se ti brzy vrátí.
V očích ji pálily slzy, ale držela se zpříma, jako by spolkla pra-
vítko. Nemínila na sobě před tím hajzlem dát najevo, jak strašně
ji to vzalo, jak se jí bolestivě svírá srdce při pomýšlení, že dala
 pryč jedno své dítě, byť jen na pár dní.

Co když se něco zvrtně?

„Nezvrtně,“ zašeptala, když došla ke cadillacu a odemkla dveře. „Nesmí.“ Zručně připoutala dětskou autosedačku na místo.

Jenže až si uvědomí, že ho napálila...

Ach bože, to bude...

„Bude to v pohodě,“ prohlásila, a jakmile kufřík hodila na vedlejší sedadlo, posadila se za volant a okamžitě zamáčkla autozapalovač. Třásl se jí prsty. Nesmí myslet na to, co udělala, musí se dívat jen dopředu do budoucnosti. Její plán bude brzy dokonán. „Panebože, prosím,“ zašeptala. Nic lepšího nemůže dělat. Ani pro sebe, ani pro děti. Věděla to. Člověk za život nedostane víc než jednu velkou šanci, a protože ji po přistání v Hollywoodu před dávnými lety propásla, tak její šanci je tohle. Dvojčata. Nastartovala a přidala plyn. Nechtěla dát Brettovi dost času, aby odhalil, že ho podvedla. Prudce stočila volant a zamířila zpátky, odkud přijela. Zjistila, že přímo proti ní jede ta pitomá motorka.

„Idiot!“ zavrčela, když se prohnal kolem a předváděl nějakou akrobacii, zvedal přední kolo a jel na zadním.

Pomyslela na to, že Brett vůbec uvažoval o tom, že by si vzal i druhé dítě. Ach jistě, jistě. To by *nikdy* nedovolila, a navíc – jak by to vysvětlila? Bohužel se nevyskytovala v seznamu největších hvězd, ale přece jen měla pár příznivců, několik fanoušků, a když nějakou dobu nevystupovala, leccos se o jejím těhotenství proslýchalo. Podařilo se jí utajit, že porodila dvojčata, ale těhotenství dokonale zamaskovat nedokázala. Seneca a Remmi, jediní lidé, kteří věděli, že porodila dvě děti, budou obě držet jazyk za zuby, takže je to v pohodě.

Skoro.

Podívala se na kufřík, který ledabyle hodila na sedadlo spolujezdce. Čtvrt milionu dolarů. Což je dost, aby se ženské navždycky změnil život. Zapalovač cvakl, vylovila cigaretu, zapá-

lila si a zhluboka vdechla. „Ach, holčičko,“ zašeptala, a představovala si svůj život i to, jak se změní.

K lepšímu.

Ale jen počkej, až Brett přijde na to, žeš ho podvedla. Bude bez sebe, to se ví. Ten hajzl vyletí vzteky komínem, až nakonec zjistí, že si nepřivezl syna, protože oblékla děti naopak. Adam se proměnil v Ariel, a z dcery se stal syn. Napadlo ji, že si to možná Brett na místě zkontroluje, ale pak usoudila, že bude v příliš velkém šoku, až zjistí, že je otcem dvou dětí, a ne jednoho, a na nějakou kontrolu si ani nevzpomene.

„Dobře ti tak,“ ucedila, znovu dlouze potáhla z cigarety a cítila, jak se jí nikotin dostává do krevního oběhu.

Když teď ví, že má syna, protože zpráva o potvrzení otcovství prostřednictvím DNA je na chlapce, se Brett určitě vrátí. Jeho fotřík na tom bude trvat, a teprve pak ho Didi pořádně skřípne. Žádných mizerných dvě stě padesát tisíc dolarů. To tedy ne. Tentokrát si bez váhání řekne o milion. Pro toho chamtivého šovinistu, tedy starého pána, má dědic – dědic rodu *mužského* – určitě takovou cenu.

Ve zpětném zrcátku viděla, jak se dal mustang do pohybu.

Odjížděl na opačnou stranu od ní.

„Dobře.“

Rychle se blížila k místu, kde se prašné vyjeté koleje proměnily ve štěrkový podklad, a před zatáčkou zpomalila.

Prásk!

Údolím se rozlehl pronikavý třaskavý zvuk.

A znovu.

Práááask!

Cože?

Výstřely? Nebo snad výfuk auta? Co je to?

Pohledem zalétla ke zpětnému zrcátku a za chvíli, po krátké pauze, zahřměly rychle za sebou další dva výstřely a potom...

Bum!

Cítila, jak se zachvěla zem.

Při tom výbuchu se cadillac zakymácel, pneumatiky se dostávaly do smyku.

Didi v panice dupla na brzdy. Velké auto ještě chvíli klouzalo po šterku.

V zrcátku zahlédla odlesk obrovské ohnivé koule, která stoupala k temné obloze.

Ach bože...!

Noc se proměnila v den.

Brettův mustang už nikde neviděla.

Sevřelo se jí srdce. Zvedl se jí žaludek. V hlavě slyšela jen nejasný jekot svých nejhorších obav. *Jeho auto vybuchlo! S ním a drahocennou Ariel! Všechno, co v autě měl, je pryč!*

„Ne! Ne! Ne!“ vrískala, rukama svírala volant a dupla na brzdou. Bílý cadillac se zakomíhal a zastavil. Cítila, jak na ni padá prach. Tohle není možné. Prudce se otočila a hleděla ze zadního okna. „Prosím, prosím... ach bože, prosím, ne!“ Měla stažené hrdlo, její žal byl nesnesitelný. Ne, její dítě ne! Její milované drahé Ariel se nemohlo stát nic strašného. „Ne,“ kvílela a rozvzlykala se. Duši ji drásala příšerná hrůza, z očí se jí řinuly slzy a na zlomek vteřiny uvažovala o tom, že auto obrátí, přijede k tomu peklu a...

A co? Co uděláš?

Za pár minut tam budou policajti, a jak vysvětlíš, co se tady stalo? Navíc ani nevíš...

„Ach bože, panebože, ach...“ Chvěla se, vlastně se klepala od hlavy až k patě. Musí něco udělat. *Cokoli!* Jenže se doopravdy rozpoutalo peklo, šílený požár ozařoval holý kus pouště, bylo jasné, že je nekontrolovatelný. Nikdo nemohl přežít.

„Odpusť mi,“ zašeptala, dupla na plyn a vyrazila. Od pneumatik jí létal šterk, řasenka se jí rozmazala a stékala do očí, vzhledu v autě slyšela bouchání. Ach, to ne... hlavně ať nemá zničenou pneumatiku, ať z cadillacu nic nepadá. Zamrkala a snažila

se zaostřit. Pokud tam zůstane sebemenší kus z jejího auta... A neslyšela náhodou zasténání? Ne, ten zoufalý zvuk určitě vycházel z jejího hrdla.

V temnotě za sebou rozhodně neviděla žádný inkriminující kus svého auta, ale spatřila by ho? Jistěže ne. Jedině pokud by ho ozářil pekelný oheň výbuchu... panebože, měla dojem, že se pozvrací.

Auto se nerozpadá. Jen šlíš, máš halucinace, všechno se ti zdá horší. Zatracená bujná fantazie! Přestaň. Vzpamatuj se, krucinál!

Pravá přední pneumatika nadskočila na kameni a něco – asi pouštní trnitý keř – poškrábal bok auta. Uslyšela další bouchnutí. Říkala si, že bude pokračovat v jízdě, přestane si představovat, že její masivní, dokonale udržovaný veterán ztrácí součástky, a pokusí se nemyslet na dítě, které nechala Brettovi.

Ach bože. Její holčička. Rozkošná malá holčička. „Ariel,“ zašeptala, zalapala po dechu a vzlykla. Nedokázala už zadržet slzy ani trás celého těla. Najednou se jí i při řízení zmocnila příšerná hrůza a vzdouval se v ní pocit opovržení k sobě samé. Proč to provedla? Proč? Pro pár mizerných babek? Čtvrt melounu? Nebo aby se pomstila kunčastovi, který ji zbouchnul? Proč? Její dítě... *život jejího dítěte se nedá vyčíslit v penězích!*

Zapomněla na cigaretu, našla si novou matnru a začala ji hlasitě odříkávat, hlavně aby se zbavila démonů v hlavě. „Nemysli na to. Nikdy se to nestalo. Nemysli na to. Nikdy se to nestalo. Nemysli na to...“

Prostě jeď, jeď, jeď. Ach... kristepane, bože, ne. Nemysli na to, nemysli na to... Ach bože, panebože, panebože.

Srdce jí bušilo, měla dojem, že už slyší kdesi v dálce kvílet první policejní sirény. Blíží se tímto směrem? Nebo jedou k nějaké jiné katastrofě?

Didi Stormová nemůže riskovat.

Přes veškerou svou provinilost prostě nemůže. Nedopustí, aby se policisté a celý svět dozvěděli, co provedla.

LISA JACKSON

Tiskla nohu pořád silněji na pedál plynu a dvě stě koní pod kapotou jejího drahocenného vozu reagovalo, všechno šlapalo jako hodinky a hnalo je vpřed ke žhnoucímu Las Vegas.

5. kapitola

Tohle je všechno úplně špatně.

Remmi sledovala, jak se matka vrací k autu. Pořád se dívala škvirou v zadním sedadle. Kousala se do rtu, horečně uvažovala.

Adam? Didi přinesla zpátky Adama?

Ale ne Ariel?

Didi nechala holčičku oblečenou v bratrových modrých dupačkách u „tatínka“?

Rozhodně to tak vypadalo. Jakmile došlo k výměně za kufřík, Didi se vydala zpátky k autu, hodila kufřík na sedadlo spolujezdce, připoutala dětskou sedačku zpátky na široké zadní sedadlo, posadila se za volant a vydala se na cestu. Rychle. Záhadným způsobem se jí podařilo zapálit si cigaretu. *Co se stalo? A co je v tom kufříku?*

Peníze.

Samozřejmě.

Remmi to věděla. Byla o tom přesvědčená čím dál víc.

Její matka prodala své dítě. To dítě se už narodilo s cenovkou na čele.

Remmi se málem pozvracela a jen vzdáleně si uvědomovala řev motorky, která se k nim blížila, i matčino hlasité zaklení: „Idiot!“